

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคอเมริกากลาง

ไตรมาสที่ 1

มกราคม - กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2018

ปวยร์โตรีโก

1	โบสถ์ปราศจากฝาผนัง / 6 มกราคม 2018	3
2	กางเกงยีนส์สีน้ำเงิน / 13 มกราคม 2018	5

ประเทศเบลีซ

3	ราชินีแห่งบริทเทินและกษัตริย์แห่งสวสวรรค์ / 20 มกราคม 2018	7
4	ความรักครั้งแรกของพวกเขา / 27 มกราคม 2018	10
5	หัวหน้าที่ถูก / 3 กุมภาพันธ์ 2018	13
6	คำอธิษฐานของภรรยา / 10 กุมภาพันธ์ 2018	15
7	ไม่มีอาหารเหม็นอับ / 17 กุมภาพันธ์ 2018	17

ประเทศเม็กซิโก

8	โอกาสครั้งที่ 2 / 24 กุมภาพันธ์ 2018	20
9	พระเจ้าทำให้ประหลาดใจ / 3 มีนาคม 2018	22

ประเทศตรินิแดดและโตเบโก

10	เสียงเห่าของสุนัข / 10 มีนาคม 2018	24

ประเทศจาเมกา

11	การตัดเย็บเพื่อพระเยซู / 17 มีนาคม 2018	26
12	ได้รับเป็นบุตรของพระเจ้า / 24 มีนาคม 2018	28
13	รายการโรงเรียนวันสะบาโตที่สิบสาม / 30 มีนาคม 2018	30

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 6 มกราคม 2018

โบสถ์ปราศจากฝาผนัง

เล่าโดย ราเคล มาร์เรโร ทอร์เรส...ปวยร์โตรีโก

สมาชิกโบสถ์กลุ่มหนึ่งนัดรวมตัวกันที่สวนสาธารณะปวยร์โตรีโก เวลาตีห้า ในวันสะบาโตเพื่อการอธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ และรับประทานอาหารเข้าแบบเบาๆ พวกเขาไม่คาดหวังจะมีคนไร้บ้านแถบนั้นเฝ้ามองดูพวกเขา เมื่อพวกเขาถูกเจ้าหน้าที่ดูแลสวนขอให้ย้ายออกจากจุดนัดพบของพวกเขาในวันสะบาโตนั้น และในวันสะบาโตต่อมาพวกเขาได้ย้ายไปพบกันที่จัตุรัสจัดงานของเทศบาล

การได้ย้ายจุดพบปะไปยังที่ใหม่ ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น การมาประชุมแต่เดิมนัดมาประชุมกันเดือนละครั้ง ได้เปลี่ยนมานัดสัปดาห์ละครั้งทุกวันอาทิตย์ และมีอาหารเช้าเสิร์ฟให้คนไร้บ้านด้วยทุกครั้ง ช่วงอีสเตอร์ปีที่แล้วศิษยาภิบาลได้จัดให้มีพิธีมหาสนิทขึ้น โดยมีการรับประทานอาหารขนมปังไร้เชื้อ การดื่มน้ำองุ่น และมีการล้างเท้าทุกอย่างเหมือนในโบสถ์ใหญ่ทุกอย่าง

ครูสอนคณิตศาสตร์ในมหาวิทยาลัยวัย 52 ปี ซึ่งเป็นผู้นำคนหนึ่งชื่อ ราเคล มาร์เรโร ทอร์เรส กล่าวว่า เราเรียกสถานที่นมัสการของเราว่า “โบสถ์ปราศจากฝาผนัง” นี่เป็นวิธีหนึ่งที่กลุ่มแอ็ดเวนตีสมองหาโอกาสที่จะแบ่งปันความรักของพระเยซูในชุมชนต่างๆ ในปวยร์โตรีโก ซึ่งอยู่ในพื้นที่ของอเมริกา (มีพื้นที่ขนาด 160 ก.ม. คูณ 55 ก.ม.) ในทะเลแคริบเบียน โบสถ์บางแห่งจัดให้มีอาหารทุกสัปดาห์ในห้องอาหารของโบสถ์ ขณะที่บางแห่งส่งสมาชิกจิตอาสาไปทำสะอาดบ้าน หรือซ่อมบ้านในระหว่างสัปดาห์

กลุ่มสมาชิกในโบสถ์ของราเคล ที่เคยพบกันเดือนละครั้งในสวนสาธารณะ “มายาเกซ” ซึ่งตั้งอยู่ที่ชายฝั่งตะวันตก ซึ่งเป็นที่ตั้งของ มหาวิทยาลัยแอนทิลเลียนแอ็ดเวนตีล ในปี 2012 เมื่อเจ้าหน้าที่เทศบาลเมืองได้ขอให้กลุ่มแอ็ดเวนตีลย้ายที่พบปะทำกิจกรรมในสวนสาธารณะไปจัดกิจกรรมที่จัตุรัสจัดงานของเทศบาล วันสะบาโตหนึ่งขณะที่สมาชิกรับประทานอาหารร่วมกันกันหลังการจัดกิจกรรม สมาชิกคนหนึ่งสังเกตเห็นว่า มีคนไร้บ้านหลายคนนั่ง หรือกำลังเดินอยู่ในบริเวณนั้น พวกเขาได้เชิญคนไร้บ้านเหล่านั้นมาร่วมรับประทานอาหารด้วยกันพวกเขา

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ราเคล ได้ตัดสินใจจะทำอาหาร และนำไปเลี้ยงคนไร้บ้านทุกวันสะบาโตที่จัตุรัสจัดงานของเทศบาล

สมาชิกคนหนึ่งเป็นเจ้าของธุรกิจขนาดเล็ก อายุ 50 ปีเศษจะนำพวกซีเรียล นมอุ่นๆ แชนวิช ผลไม้ และน้ำผลไม้ไปเลี้ยงคนไร้บ้านทุกวันสะบาโตเป็นเวลาหลายเดือนติดต่อกัน จากนั้นเขาบอกเรื่องนี้กับ ราเคล ว่า “ผมอยากเชิญให้คุณไปร่วมงานกับผม ผมไม่ต้องการเพียงเลี้ยงอาหารพวกเขา แต่อยากจะทำให้พวกเขาฟังเรื่องของพระเจ้าด้วย

ราเคล เป็นผู้นำสตรีที่เข้มแข็งในกลุ่มนมัสการของเธอ เธอตกลงจะไปร่วมงานกับนักธุรกิจใจดีในวันสะบาโตถัดไป

นักธุรกิจและราเคล ไปถึงศูนย์จัดงานตั้งแต่เช้าตรู่ ราเคลเปิดพระคัมภีร์อ่านให้ชายและหญิงประมาณ 35 คน ฟัง และนับตั้งแต่วันสะบาโตนั้นเป็นต้นมา ราเคลได้ไปอ่านพระคัมภีร์ กล่าวคำพยาน และอธิษฐานเผื่อคนไร้บ้านเป็นประจำ และเธอได้รับการสนับสนุนจากโบสถ์เพิ่มเติม และเริ่มจัดให้มีอาหารเช้าเลี้ยงคนไร้บ้านทุกวันเข้าวันสะบาโตเป็นประจำมาตั้งแต่ต้นปี 2017

ปัจจุบัน มี 65 ถึง 70 คนปรากฏตัวในเวลา 7:00 น. ทุกวันสะบาโตเพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า และรับประทานอาหารเช้า แยกผู้ยากไร้ของเรานั่งบนเก้าอี้ที่อาสาสมัครกิจของเราได้ช่วยจัดไว้ พวกเขาหนึ่งและร่วมร้องเพลง และฟังขณะที่ศาสตราจารย์แบ่งปันอาหารฝ่ายจิตวิญญาณประมาณ 20 นาที ไม่นานมานี้ มีคนไร้บ้าน 40 คนเรียนสำเร็จหลักสูตร “การค้นพบพระคัมภีร์” และราเคลวได้จัดรถบัสมารับพวกเขาที่เรียนสำเร็จไปรับใบประกาศนียบัตรเรียนจบหลักสูตรฯ ที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสที่อยู่ใกล้จัตุรัสของเทศบาล

ราเคลวรู้สึกแปลกใจที่ผู้สำเร็จหลักสูตรพระคัมภีร์ และเพื่อนเกือบทุกคนมาถึงในเวลา 7 โมงเช้า แม้พวกเขาจะทราบว่า อาหารเช้าจะเริ่มเสิร์ฟในเวลา 7:45 น.

ราเคลวกล่าวเป็นพยานเพิ่มเติมว่า “เราเริ่มต้นด้วยการเสิร์ฟอาหารสำหรับคนไร้บ้าน แต่ตอนนี้พวกเขามาหาเราเพราะต้องการรับฟังพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาหนึ่งบนเก้าอี้ร่วมร้องเพลง และกัมศิระชะเมื่อมีผู้อธิษฐานขอพระพร...น่าอัศจรรย์จริง”

การพบปะกันทุกสัปดาห์ได้กลายเป็นเหมือน “การรวมสมาชิกครอบครัว” “เราหัวเราะ และร้องไห้ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีบางคนได้ตายไป พวกเราจึงได้ร้องไห้ในการจากไปพวกเขา เหมือนการสูญเสียของคนในครอบครัว”

ผู้ไร้บ้านหลายคนมีโทรศัพท์มือถือ และมีเบอร์ของราเคลว พวกเขาจะโทรถึงราเคลวเมื่อเกิดเจ็บป่วยหรือมีความจำเป็นอื่นๆ ระหว่างสัปดาห์ นับแต่เริ่มแรกผู้ไร้บ้านบางคน ตอนนี้ได้รับมอบที่พักจากรัฐบาล สมาชิกโบสถ์บางคนช่วยทำหน้าที่ขนส่งพวกเขาไปที่พักแห่งใหม่ และช่วยจัดหาเฟอร์นิเจอร์ที่จำเป็นให้กับพวกเขาด้วย

โครงการอาหารเช้าได้รับทุนสนับสนุนจากเงินบริจาคของสมาชิกโบสถ์ และคนอื่นๆ นักศึกษาที่เป็นจิตอาสาคนหนึ่ง คุณแม่ของเธอทำงานกับบริษัทขายส่งสินค้าให้นานาชาติ บริษัทที่เธอทำงานเป็นผู้บริจาคถุงสะพายหลังบรรจุแชมพู สบู่ ยาสีฟัน และผ้าเช็ดตัว เพื่อแจกให้สตรีที่มาร่วมการประชุมวันแม่ และแจกให้ผู้ชายในวันพ่อ

ในเทศกาลอีสเตอร์ กลุ่มจิตอาสาของโบสถ์ได้จัดให้มี “พิธีมหาสนิท” ครั้งแรกในจัตุรัสของตัวเมืองด้วยการขนโต๊ะ และอุปกรณ์ในการประกอบพิธีไปจากโบสถ์ ศิษยาภิบาลเป็นผู้อธิบายความหมายของพิธี และมีหลายคนร้องไห้ขณะที่พวกเขาล้างเท้าให้กันและกัน

ราเคลวกล่าวว่า “สำหรับพวกเขา การล้างเท้าเหมือนกับพระเจ้าทรงล้างความบาปของพวกเขา นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขามีประสบการณ์ในพิธีสำคัญนี้ ซึ่งมีความหมายงดงามยิ่ง”

ราเคลวไม่ทราบว่าใครพร้อมสำหรับพิธีบัพติศมา เพราะโครงการเลี้ยงอาหาร และพิธีมหาสนิท แต่เธอแน่ใจว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทำงานในดวงจิต ดวงใจของพวกเขา

“เราทราบว่าเมล็ดพืชแห่งความรอดกำลังงอกขึ้น” ราเคลวกล่าว “เราทราบว่าพวกเขาเริ่มรักพระเจ้า”

ท่ามกลางจิตอาสาผู้ร่วมในรายการเลี้ยงอาหารแก่ผู้ยากไร้ มีนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสแอนทิลเลียนหลายคนเป็นจิตอาสา และมหาวิทยาลัยแห่งนี้จะได้รับส่วนแบ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้สำหรับ “การสร้างอาคารศูนย์แห่งอิทธิพล และการประกาศพระกิตติคุณ” ที่จะสร้างในพื้นที่ของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายเงินถวายเป็นพิเศษในไตรมาสนี้

ที่ตั้งของพันธกิจ

- รัฐธรรมนูญของปวยร์โตรีโก อนุญาตให้ประชากรมีเสรีภาพในการถือศาสนาประมาณ 70% เป็นคาทอลิก และ 25% เป็นโปรเตสแตนต์
- สำนักงานสหคอนเฟอเรนซ์ปวยร์โตรีโก มีโบสถ์ 310 แห่ง และมีสมาชิกรวม 32,875 คน ขณะที่ประชากรรวมมี 3,415,000 คน ซึ่งหมายความว่า มีอัตราส่วนแอ๊ดเวนตีส 1 คน ต่อประชากรทั่วไป 104 คน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 13 มกราคม 2018

กางเกงยีนส์สีน้ำเงิน

เล่าโดย เคอมีท ทอร์เรส คาสเทลลาโน วัย 39 ปี...ปวยร์โตรีโก

คุณพ่อของผมเติบโตขึ้นในบ้านชาวแอ๊ดเวนตีสในปวยร์โตรีโก แต่เขาออกจากโบสถ์ไป เมื่อมีบาง คนวิพากษ์วิจารณ์เรื่องคู่มั้นของเขาสวมกางเกงยีนส์สีน้ำเงินเข้ามานมัสการที่โบสถ์

ในตอนนั้นคุณพ่อของผมอายุ 19 ปี เขาเดินเข้าโบสถ์ในวันสะบาโต กับคุณแม่ในอนาคตของผม ซึ่งเป็น สมาชิกของโบสถ์ในวันอาทิตย์แห่งหนึ่ง เมื่อคุณพ่อได้ยินบางคนกล่าววิจารณ์ว่า คนรักของคุณพ่อแต่งตัวไม่ เหมาะสม เข้ามานมัสการพระเจ้าในวันสะบาโต คุณพ่อของผมรู้สึกขุ่นเคืองมาก คุณพ่อของผมจึงออกจากโบสถ์ไป นับตั้งแต่วันนั้น

คุณพ่อของผมสอบเข้าเรียนในโรงเรียนนายตำรวจได้ เมื่อผมเกิดมาในครอบครัว ท่านมียศนายพันตำรวจตรี และอยู่หน่วยปราบปราม ท่านมีร่างกายแข็งแรง และจิตใจกล้าหาญ ท่านได้ผ่านการฝึกเป็นนายตำรวจปราบจราจร ท่านชอบการต่อสู้ ชอบสูบบุหรี่ และการดื่ม ท่านบอกผมและน้องชายว่า “ผู้ที่แข็งแกร่งเท่านั้นที่เอาชีวิตรอดบนท้อง ถนนได้... ลูก ๆ จำเป็นต้องแข็งแกร่งจึงจะเอาชีวิตรอดได้”

หลายปีผ่านไป คุณพ่อและคุณแม่ของผมแยกทางกันเดิน เมื่อคุณพ่ออายุได้เพียง 45 ปี คุณพ่อป่วยหนัก และต้องนอนรักษาตัวในโรงพยาบาล มีการอ่อนกำลังมาก หมอที่ให้การรักษาบอกว่า ถ้าใส่เหล็กของคุณพ่อมีแผล หลายแห่ง ซึ่งเป็นผลลัพธ์จากการใช้รูปแบบชีวิตที่ไม่ถูกต้องมาหลายปี แพทย์ต้องผ่าตัดเอาลำไส้เล็กที่ใช้งานได้ ออกไปยาวถึง 9 ฟุต

ช่วงพักฟื้นหลังการผ่าตัด คุณพ่ออยู่ภายใต้การดูแลของแพทย์ และพยาบาลอย่างใกล้ชิด อาการของคุณ พ่อเริ่มดีขึ้น แต่อยู่ๆ คุณพ่อได้รับเชื้อแทรกซ้อนทำให้อาการทรุดลง มีผลทำให้ระบบหายใจติดขัดไป 45 วินาที ตอน นั้นคุณพ่อเพื่อออกมาว่า เขามองเห็นความบาปของเขา และมีหลายครั้งเขาปฏิเสธพระเยซู ขณะที่พระองค์พยายาม จะเอื้อมถึงเขา เขาพิมพ์ออกมาว่าเขากลัวเกี่ยวกับอนาคต และในขณะนั้นเอง เขามองเห็นมือขนาดใหญ่สองข้าง เอื้อมลงมาจากเบื้องบน และเขาได้ยินเสียงพูดชัดเจนว่า “อย่าเป็นกังวล เจ้าอยู่ในมือของเรา” ในทันใดนั้นคุณพ่อเริ่ม หายใจคล่องอีกครั้งหนึ่ง

หลังจากออกจากโรงพยาบาล คุณพ่อของผมมอบถวายจิตใจแต่พระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง เขากลับไปนมัสการ ในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส แต่เขาเป็นกังวลเกี่ยวกับลูกชายทั้งสองคือผม และน้องชาย คุณพ่ออธิษฐานว่า “โอ พระบิดา พระองค์ทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้รอดแล้ว โปรดช่วยลูกชายทั้งสองของข้าพระองค์ด้วยเถิด”

ในเวลาที่คุณพ่ออธิษฐาน ผมอายุ 27 ปี ผมมีอาชีพเป็นคนขับรถบรรทุก ผมดื่มเหล้า สูบบุหรี่ และเสพ ติดโคเคน และใช้เฮโรอีนเป็นบางครั้ง ส่วนน้องชายของผมกราบไหว้ดวงวิญญาณ และเข้าทรงวิญญาณร้าย เขาสวมเสื้อผ้าสีดำ และระบายสีริมฝีปาก ทาเล็บมือ และเขียนตาสีดำ เขามีรอยแผลเป็นที่ใบหน้า 32 แห่ง เขาทาสี ผันห้องนอน และเพดานด้วยสีดำ และฟังเพลงหนักๆ ขณะที่เขาหลับนอน

คุณพ่อพยายามสอนพระคัมภีร์ให้เรา แต่เราไม่สนใจ คุณพ่อรู้สึกเครียดเพิ่มขึ้นตามลำดับเพราะเราทั้งสอง ไม่ตอบสนองความปรารถนาดีของเขา จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้อ่าน พระธรรม อิสยาห์ 49:25 ซึ่งกล่าวว่า “แม้เชลยของผู้มีกำลังก็ต้องเอาไป และเหยื่อของผู้หนักก็จะต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต่อสู้กับผู้ต่อสู้เจ้า และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด” คุณพ่อได้เปลี่ยนท่าทีในการเอื้อมถึงพวกเรา

คุณพ่อของเราได้มอบถวายผมและน้องชาย ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ผมเองไม่รู้จักพระเจ้า และผมไม่ทราบว่าคุณพ่อได้อธิษฐานเพื่อผม แต่สิ่งแปลกๆ ได้เกิดขึ้นกับผมในเวลาไม่นานต่อมา ในวันศุกร์วันหนึ่ง ขณะที่ผมเดินเตร่จากไนท์คลับแห่งหนึ่ง ไปยังไนท์คลับอีกแห่งหนึ่ง กินและดื่มกับเพื่อนๆ เหมือนกับที่เคยทำในแทบทุกวันสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา

เมื่อผมกลับบ้านในวันจันทร์ ผมรู้สึกกังวลเกี่ยวกับรูปแบบการใช้ชีวิตของผม และผมหวังจะมีชีวิตที่ดีกว่า ผมอธิษฐานในเวลา 11 โมงเช้าว่า “พระเจ้าเป็นเจ้า โปรดทำบางสิ่งกับชีวิตของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์กำลังจะตายบนท้องถนนในเมืองปวยร์โตรีโก หรือไม่ข้าพระองค์ก็จะตายจากติดโรคภัยจากผู้หญิงกลางคืน”

ผมไม่ทราบว่าพระเยซูทรงทำอะไรในตัวผม แต่ในเช้าวันถัดมา ผมรู้สึกแตกต่างจากวันอื่นๆ ผมไม่รู้สึกลอยๆ อยากรีบๆ ไม่อยากจะทำอะไร หรือใช้ยาเสพติดใดๆ ผมเพียงต้องการจะรับใช้พระคริสต์เพียงประการเดียว และจากวันนั้นเป็นต้นมา ผมไม่กลับไปหาสารเสพติดใดๆอีกเลย

10 ปีต่อมา ผมอายุ 39 ปี ผมเป็นศาสตราจารย์คนหนึ่งในปวยร์โตรีโก ผมแต่งงานกับสตรีแอตเวนต์ิสซึ่งเป็นหญิงที่รักพระเจ้า และเรามีลูกชายหญิง 5 คนด้วยกัน ส่วนน้องชายของผมรับใช้พระเจ้าในโบสถ์แอตเวนต์ิสแห่งหนึ่งในเมืองบอสตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา และผมได้รับสิทธิพิเศษ โดยได้รับบำนาญมาให้คุณแม่ของผมเมื่อ 5 ปีที่แล้ว

ส่วนคุณพ่อของผมได้แต่งงานใหม่ และเป็นสมาชิกโบสถ์แอตเวนต์ิสที่สัตย์ซื่อในปวยร์โตรีโก

นานมาแล้ว คุณพ่อของผม และผมเองเคยพูดตลกกันขณะที่เราเข้าไปไนท์คลับ และดื่มเหล้าด้วยกันตอนที่ผมเติบโตขึ้น แต่บัดนี้เราเข้าไปโบสถ์เพื่อนมัสการพระเจ้าด้วยกัน

ถ้าพระเยซูทรงสามารถทำสิ่งนี้เพื่อเรา พระองค์สามารถทำสิ่งเดียวกันนี้ได้กับทุกคน

เคอร์มิท ทอร์เรส คาซเทလာโน ได้รับใช้พระเจ้าในหน้าที่ศาสตราจารย์เป็นเวลา 7 ปี ขณะนี้กำลังศึกษาปริญญาโทศาสนศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยแอตเวนต์ิสแอนทิลเลียน ในมายากูซ ปวยร์โตรีโก

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามจะช่วยเหลือมหาวิทยาลัยสร้างศูนย์แห่งอิทธิพล และศูนย์การประกาศพระกิตติคุณ เพื่อเอื้อมให้ถึงชุมชนต่างๆ ในท้องถิ่น

ข้อมูลด่วน

- คริสโตเฟอร์ โคลัมบัสค้นพบปวยร์โตรีโก ในปี 1493 หนึ่งปีหลังจากที่ค้นพบอเมริกา เขาตั้งชื่อเปอริโต ริโก ว่า “ซาน จวน บัวทิสตา” ซึ่งเป็นการตั้งชื่อตาม ยอห์น ผู้ให้บัพติศมา
- อาหารของปวยร์โตรีโก มีรสจัดด้วยเครื่องเทศต่างๆ เป็นการผสมผสานกันระหว่าง สเปน อเมริกา อังกฤษ และแอฟริกา
- แม้ปวยร์โตรีโก อยู่ในเขตพื้นที่ของสหรัฐอเมริกา แต่มีเอกลักษณ์เฉพาะของตนเองเต็มตัว ในกีฬาโอลิมปิกครั้งล่าสุด นักกีฬา และนักกรีฑา จากเปอริโตรีโก ได้รับ 9 เหรียญ 6 เหรียญจากมวยสากล 1 เหรียญจากกรีฑา 1 เหรียญจากเทนนิส และ 1 เหรียญจากมวยปล้ำ
- ถนนสายต่างๆ ในปวยร์โตรีโก ปูด้วยก้อนหินกลม (cobblestones)
- ปวยร์โตรีโก เป็นแหล่งอาศัยของสัตว์เลื้อยคลานชนิดหนึ่ง ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก นั่นคือเต่าทะเลที่มีชื่อว่า “เต่าหลังอ่อน” (the leatherback)

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 20 มกราคม 2018
ราชินีแห่งบริทเทินและกษัตริย์แห่งสวรรค์”

เล่าโดย เลทธิเชีย วัย 60 ปี...ประเทศเบลีซ

ช่วงชีวิตเยาว์วัยที่ตื่นเต้นของ เลทธิเชีย คือตอนที่คุณแม่ของเธอส่งตัวจาก “กัวเตมาลา” ให้ไปอยู่กับคุณยายของเธอในชุมชนใกล้เคียงกับประเทศเบลีซ คุณพ่อคุณแม่ของเลทธิเชีย เป็นคริสเตียนที่ไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ที่เข้มแข็ง และเลทธิเชีย รู้สึกเหนื่อยกับการที่คุณพ่อและคุณแม่บอกให้ทำตัวอย่างนี้ พุดจาอย่างนั้นอยู่บ่อยๆ เลทธิเชียไม่อาจประพุดิตนเหมือนเด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ

เมื่อฉันย้ายมาอาศัยอยู่กับคุณยาย ฉันพุดได้เต็มปากว่า “ชีวิตแบบนี้สิที่ฉันชอบ และมีความสุข”

ชีวิตของเลทธิเชียย่างเข้าสู่วัยรุ่น เลทธิเชียเริ่มออกไปงานสังสรรค์กับเพื่อน ๆ ซึ่งมีการเต้นรำด้วย แต่แทนที่จะมีความสุขตามที่คิด เมื่อเสร็จงานเลี้ยงกลับมาที่บ้าน เลทธิเชียรู้สึกเป็นกังวลเกือบทุกคืนเมื่อล้มตัวลงนอน เธอคิดว่า “จะมีอะไรเกิดขึ้นกับฉันถ้าฉันตายในคืนนี้”

หลังจากเวลาผ่านไป มีสามี-ภรรยาชาวแอ็ดเวนตีสคู่หนึ่งได้มาเยี่ยมบ้านและสอนพระคัมภีร์ให้กับคุณตาและคุณยาย ตอนนั้นเลทธิเชียอายุ 17 ปี เลทธิเชียแอบฟังการสอนพระคัมภีร์จากห้องของเธอ ตอนแรกเลทธิเชียรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก สิ่งที่มีภรรยาสอนคุณตา-คุณยายเรื่องวันเสาร์ว่าเป็นวันสะบาโต เป็นวันถูกต้องสำหรับการนมัสการ เลทธิเชียเชื่อว่านั่นไม่ใช่คำสอนจากพระคัมภีร์ เมื่อสามีภรรยา สอนเรื่องของประธาน “ภาษาแปลกๆ” ในพระธรรมกิจการ ฝ่ายสามีอ่านจากพระธรรมกิจการว่า เมื่อคนทั้งหลายได้ฟังท่านเปโตรเทศนา คนทั้งหลายรับฟังในภาษาของตน กล่าวคือเป็นภาษาต่างๆ ที่เราพุดกัน เลทธิเชียเติบโตขึ้นด้วยความเชื่อว่า “ของประธานเรื่องภาษา” เป็นภาษาแปลกๆ ที่ไม่มีใครจะเข้าใจได้ ยกเว้นผู้พุดเอง หรือคนอื่นผู้ได้รับของประธานในการแปลภาษาแปลกๆ โดยตรง

ในที่สุด เลทธิเชียทนฟังชาวแอ็ดเวนตีสสอนผิดๆ จากสิ่งที่ตนเชื่อไม่ไหว เลทธิเชียเปิดประตูห้องออกมา และบอกกับชาวแอ็ดเวนตีส สามีภรรยาว่า “สิ่งที่พวกคุณสอนไม่ถูกต้อง” จากนั้น เลทธิเชียพยายามแสดงให้สองสามีภรรยาแอ็ดเวนตีสทราบว่าคุณมีความคิดเห็นอย่างไร

ผ่านการอภิปราย เลทธิเชียเริ่มศึกษาพระคัมภีร์กับคู่สามีภรรยาแอ็ดเวนตีส จากนั้นเลทธิเชียลองไปนมัสการที่โบสถ์แอ็ดเวนตีส หลังจากหลายเดือนผ่านไป เลทธิเชียตัดสินใจรับบัพติศมา

แต่เมื่อพวกเขาทราบดีๆ ทราบข่าวว่า เลทธิเชียจะรับบัพติศมาในโบสถ์แอ็ดเวนตีส พวกเขาพากันคัดค้านโดยการกล่าวหาโบสถ์แอ็ดเวนตีสว่า “โบสถ์แอ็ดเวนตีสไม่เหมือนโบสถ์โปรเตสแตนต์อื่น ๆ เพราะพวกเขาเป็นเพียงลัทธิไม่ใช่ศกหรือคริสตจักร” และคำขู่ที่พวกเขาคัดค้านการรับบัพติศมาของเลทธิเชียอีกประโยคคือ “ถ้าเธอยังตัดสินใจรับบัพติศมาในโบสถ์แอ็ดเวนตีส จงรับรู้ด้วยว่าเธอไม่มีครอบครัวอยู่ที่นี้”

เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ การรับบัพติศมาของเลทธิเชียเป็นการต่อสู้กับศกหนักเกินกำลัง เมื่อถึงวันนัดที่จะรับบัพติศมา แทนที่เลทธิเชียจะเดินทางไปโบสถ์เพื่อรับบัพติศมา เธอกลับไปงานเลี้ยงของเพื่อนคนหนึ่ง โดยตัดสินใจจะไม่รับบัพติศมา แต่ไม่แจ้งให้ศิษยาภิบาลโบสถ์แอ็ดเวนตีสทราบ เกี่ยวกับการตัดสินใจในนาทีสุดท้ายของเธอ

อย่างไรก็ตามต้องรู้พระเจ้าไม่ทรงละทิ้ง เลทอียีเซีย จนกระทั่งเธอได้รับบัพติศมา กล่าวคือเวลาผ่านไป
ไปในที่สุด เลทอียีเซีย ตระหนักว่า เธอจะต้องเลือกเส้นทางที่ถูกต้องของพระเจ้า เธอจึงเดินทางไปพบ
ศาสตราจารย์แอ็ดเวนตีส และบอกว่า “อาจารย์คะฉันต้องการรับบัพติศมา” อาจารย์ถามว่า “เธอแน่ใจแล้วหรือ”
ฉันตอบไปว่า “ครั้งนี้แน่ใจจริงๆแล้วค่ะ”

เลทอียีเซียกล่าวเป็นพยานในภายหลังว่า “นับแต่ได้ตอบกับศาสตราจารย์แล้ว ฉันรู้ว่าฉันได้ตัดสินใจเลือก
ในทางที่ถูกต้อง และฉันสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระกรุณาคุณของพระองค์ ที่ทรงประทานให้ฉันมีโอกาส
ในครั้งที่สอง”

ญาติๆ ของเลทอียีเซียพากันโกรธ พวกเขากดดันให้เธอละทิ้งความเชื่อ และทำอาหารใส่เนื้อหมู หรือใช้น้ำมัน
หมูในการปรุงอาหาร ดังนั้นเลทอียีเซียไม่สามารถรับประทานอาหารเหล่านั้นได้ เลทอียีเซียจึงดำรงชีวิต
ด้วยคุกกี้ และนมหลายสปีดาร์ เธอได้จะรับประทานอาหารเต็มอิมก็ในวันสะบาโตที่สมาชิกโบสถ์บางคนเชิญเธอไป
รับประทานอาหารที่บ้านของพวกเขา

เลทอียีเซียกล่าวเชิญชวนในภายหลังว่า “ขอสมาชิกโบสถ์เปิดประตูให้ผู้รับบัพติศมาใหม่ เพราะพวกท่านไม่
ทราบว่า เหล่าผู้รับบัพติศมาใหม่จะพบกับอะไรบ้าง...โปรดดูแลพวกเขา รักพวกเขา และให้ความอบอุ่นกับพวกเขา
เป็นพิเศษด้วย”

ไม่นานต่อมาเลทอียีเซียกลับไปอาศัยอยู่กับคุณแม่ของเธอที่ “กัวเตมาลา” และที่บ้านเธอได้เข้าศึกษาต่อ
หลักสูตรพยาบาล และขณะที่เธอเรียนจบพยาบาล และที่ทำงานเลทอียีเซียได้พบชายหนุ่มแอ็ดเวนตีสที่รักพระเจ้า
มากคนหนึ่ง ซึ่งในสองปีต่อมาทั้งสองได้แต่งงานกัน และสร้างครอบครัวแอ็ดเวนตีส เลทอียีเซียและสามีเคียงคู่กันรับ
ใช้พระเจ้าอย่างเข้มแข็งเป็นเวลาหลายสิบปี ทั้งสองได้สร้างกลุ่มนมัสการขึ้นตามเมือง และหมู่บ้านต่าง ๆ
ทั้งในประเทศกัวเตมาลา และประเทศเบลีซ จนมีกลุ่มนมัสการเกิดขึ้นหลายสิบแห่ง และในจำนวนนี้มีกลุ่มนมัสการ
สามแห่งที่สามารถสร้างโบสถ์ขึ้นมาได้ สรุปแล้ว เลทอียีเซียและสามีภรรยาได้ช่วยกันนำคนประมาณ 1,000 คนมาเชื่อ
ในพระเจ้า และรับบัพติศมา

สามีของเลทอียีเซียได้จากเธอไปเมื่อเขาอายุได้ 60 ปี เลทอียีเซียซึ่งอยู่ในวัยเดียวกัน หลังจากใช้เวลาในการไว้
ทุกข์ และอยู่กับความโศกเศร้าเป็นเวลาสั้นๆ เลทอียีเซียได้อุทิศถวายตัวรับใช้พระเจ้าอย่างแข็งขันมากขึ้น
จนในปี ค.ศ. 2016 พระราชินีแห่งอาณาจักรบริติชเอ็มมาไพร์ คือควีนเอลิซาเบธ ที่ 2 ได้มอบเครื่องอิสริยาภรณ์ชั้น
พิเศษให้กับเลทอียีเซีย ในฐานะเป็นพลเมืองผู้อุทิศตนทำคุณประโยชน์ให้กับชุมชน

เมื่อมีใครถามเลทอียีเซียว่า เธอได้สร้างชื่อเสียงให้คริสตจักรเซเวนธ์อย่างที่ไม่เคยปรากฏให้เห็นมา
ก่อน เลทอียีเซียกล่าวอย่างถ่อมใจว่า “ฉันไม่ทราบว่าใครเป็นผู้เสนอชื่อของฉันให้กับคณะกรรมการคัดเลือก
เครื่องอิสริยาภรณ์ในครั้งนี้ สำหรับฉัน ฉันคิดถึงคำตรัสของพระเจ้าเสมอ ที่ทรงตรัสว่า “จงไปประกอบกิจ
นี้ให้กับเรา เราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ฉันอยากได้ยินพระองค์ทรงตรัสกับฉันในวันหนึ่งว่า เจ้าเป็นบ่าวที่สัตย์ซื่อ จง
มาร่วมยินดีกับเราเถิด”

เลทอียีเซียกล่าวเป็นพยานว่า “พระเจ้าทรงเรียกฉันเพื่อให้ดำเนินตามพระประสงค์...เป็นเวลา 43 ปีมาแล้ว
นับแต่ปีที่ฉันถูกเรียกสู่คริสตจักร และความรักที่พระองค์ใส่ไว้ในดวงใจของฉันได้ลึกซึ้งกว่าเดิมทุกวัน”

สำนักงานสหคองเฟอเรนซ์คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสแห่งประเทศเบลีซ จะได้รับเงินถวายวันสะบาโตที่
สิบสามส่วนหนึ่งของไตรมาสนี้ เพื่อสร้างอาคารศูนย์ประกาศพระกิตติคุณ และอาคารสำนักงานของสหคองเฟอเรนซ์
ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ให้การสนับสนุนงานของพระเจ้าในประเทศเบลีซ และประเทศอื่นๆ ในเขต
สำนักงานภาคอเมริกากลางด้วยเงินถวายของท่าน

ข้อมูลด่วน

- เบลีซ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ และใช้ภาษา “ครีโอล” เป็นภาษาพูดอย่างไม่เป็นทางการ แม้ว่าภาษาสเปน จะเป็นภาษาที่พูดกันทั่วไปมากที่สุดก็ตาม
- แม้ว่าเบลีซ จะเป็นรัฐอิสระ คเวินของบริษัทิน (อังกฤษ) ยังเป็นสัญลักษณ์แห่งประมุขของประเทศ โดยได้รับการขนานพระนามว่า “ควีนแห่งเบลีซ”
- แม้ว่า “เบลีซ” จะเป็นเมืองใหญ่ที่สุด และเป็นเมืองหลวงของประเทศเบลีซ”(ชื่อเดียวกัน) ต่อมาในปี ค.ศ. 1961 เมืองเบลีซ ถูกพายุเฮอริเคนทำลายเสียหายอย่างหนัก เมืองเบลโมแพน จึงได้ถูกสถาปนาขึ้นเป็นเมืองหลวงแทน ตั้งแต่นั้นมา
- ตึกรัฐสภาแห่งชาติในเมือง ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองเบลโมแพน ถูกออกแบบให้ละม้ายวิหาร (โบราณ) ของเผ่ามายัน
- ประเทศกัวเตมาลา ยังคงอ้างว่า “เบลีซ” สอดคล้องกับสนธิสัญญา “แองโก-กัวเตมาลา แห่งปี 1859 “เบลีซ” ยังเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของประเทศกัวเตมาลา
- ก่อนที่ เบลีซ ได้รับอิสรภาพ เบลีซเป็นที่รู้จักในชื่อ “บริทิส ฮอนดูรัส”
- ในรัฐ หรือประเทศ “เบลีซ” ไม่มีเครือข่ายอาหารจานด่วน อย่างเช่น แม็คโดนัลด์ เคเอฟซี และเบอร์เกอร์คิง

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 27 มกราคม 2018

ความรักครั้งแรกของพวกเขา

เล่าโดย เจมส์ วัย 62 และหลุยส์ เพสคาซิโอ วัย 65 สามีมรรยา...ประเทศเบลีซ

เจมส์และหลุยส์ เป็นเพื่อนกันตั้งแต่ยังเป็นเด็ก พวกเขาเป็นชาวเบลีซ ซึ่งอยู่บนพื้นที่ทวีปอเมริกากลาง ตอนหนึ่งที่ทั้งสองอยู่ในวันหนุ่มสาว พวกเขาชวนกันเดินทางไปตั้งรกรากในประเทศอเมริกา หลุยส์ดำเนินธุรกิจหลายอย่างในรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นเวลา 30 ปี ส่วนเจมส์ทำงานในบริษัทโตโรรา (ผลิตมือถือ) ในรัฐแคลิฟอร์เนีย เท็กซัส และอิลลินอยส์ (ซึ่งเป็นบริษัทเดียวกัน)

ขณะที่พวกเขาทั้งสองอยู่ในวัยใกล้เกษียณอายุ พวกเขาทั้งสองได้ชวนกันย้ายกลับไปตั้งรกรากในประเทศเบลีซ ซึ่งเป็นบ้านเกิด พวกเขาพยายามรื้อฟื้นความสัมพันธ์กับผู้คน ที่พวกเขาเคยรู้จักมาก่อนและคนใหม่ด้วย ทั้งสองตระหนักว่าตนเองยังเป็นคนโสด วันหนึ่งเจมส์ชวนหลุยส์ออกไปทานข้าวนอกบ้าน เหมือนคนหนุ่มสาวที่กำลังจีบกัน ที่โต๊ะอาหารในสถานที่โรแมนติก หลุยส์ได้เอ่ยถามเจมส์คำถามหนึ่งว่า “ใครเป็นบุคคลที่หนึ่งในชีวิตของคุณ” เจมส์ตอบว่า “พระเจ้า”

“ดีแล้ว...อย่างนี้เราสามารถคบกันต่อไปได้” หลุยส์เอ่ยคำออกมา หลุยส์กำลังเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับ “วันสะบาโต” ส่วนเจมส์ก็มีข่าวดีที่จะบอกกับหลุยส์เหมือนกัน ทั้งสองเริ่มพูดคุยกันเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ

ที่จริงหลุยส์ได้ยินเกี่ยวกับวันสะบาโตจากการไปรับฟังในการประกาศพระกิตติคุณตั้งแต่อยู่ที่สหรัฐอเมริกา แต่เธอไม่ได้เก็บเอามาคิดจริงจัง จนกระทั่งได้เดินทางกลับไปประเทศเบลีซ และตอนนี้เธอได้เปิดโรงแรมขนาดเล็กขึ้น

เธอเริ่มศึกษาพระคัมภีร์อย่างระมัดระวัง หลังจากที่ได้อ่านข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับ “การคืนสิบลดหนึ่ง” ให้กับพระเจ้า เธอเริ่มถวายเงินสิบลดหนึ่งจากเงินรายได้สุทธิของเธอ และหลังจากเธอได้อ่านเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อย่างถูกศีลธรรม เธอเริ่มบอกปฏิเสธรจะให้ชายหญิงที่ตั้งใจมาหลบนอนในโรงแรมของเธอเพื่อหาความสุขทางเพศเข้าพัก จากนั้นหลุยส์ค้นหาความจริงเกี่ยวกับวันสะบาโต แม้ความคิดในตอนต้นหลุยส์ต้องการไปนมัสการที่โบสถ์ในวันอาทิตย์ เหมือนที่เคยทำมาตั้งแต่เป็นเด็ก แต่ในส่วนลึกของจิตใจเธอต้องการเชื่อพระคัมภีร์

ขณะที่อยู่ในบ้านของเธอ ที่เมืองแดงกรีกา หลุยส์กล่าวเป็นพยานว่า “ยิ่งฉันค้นหาข้อพระคัมภีร์เพื่อจะหาข้อมูลว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่ที่จะถือรักษาวันอาทิตย์...ฉันยิ่งค้นหาความจริงในพระคัมภีร์ องค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งแสดงให้เห็นทราบว่า วันสะบาโตเป็นวันสำหรับการนมัสการแท้จริง”

ต่อมาเมื่อหลุยส์อ่านพระธรรม ฮีบรู 4:4-11 ซึ่งกล่าวว่า “ในวันที่เจ็ดนั้น พระเจ้าก็ได้ทรงหยุดพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์” ในข้อพระคัมภีร์ยังกล่าวเชิญชวนอีกว่า “วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์อย่าให้จิตใจของท่านดี้อัน”

เมื่อฉันอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ฉันหยุด และพูดออกมาว่า “ข้าพเจ้าได้อธิษฐานทูลถามพระเจ้า ขอพระองค์ทรงสำแดงให้ข้าพระองค์ทราบว่า เป็นการถูกต้องไหม หากข้าพระองค์จะนมัสการพระองค์ในวันอาทิตย์อย่างเต็มต่อไป และตอนนี้ได้รับข้อพิสูจน์แล้ว”

คำตอบที่ฉันได้รับทราบ ตกอยู่ในสภาพการกลืนเข้า คายไม่ออกสำหรับข้าพเจ้า เพราะปกติโรงแรมจะเปิดให้บริการทุกวัน เจ็ดวันในหนึ่งสัปดาห์ และฉันไม่ทราบจะทำประการใด หลุยส์วางพระคัมภีร์และหนังสือเคล็ดลับแห่งความสุขไว้ในห้องพักทุกห้อง ก่อนสิ่งอื่นใด เธอหยุดทำการซักกรีดเสื้อผ้า และหยุดงานที่ต้องทำเป็นประจำทุกวัน ในวันสะบาโต แต่เธอทราบว่าการหยุดกิจกรรมดังกล่าวยังไม่เพียงพอ

ฝ่ายเจมส์ ซึ่งได้เกิดความใกล้ชิดกับหลุยส์มากขึ้น หลังจากการเป็นเพื่อนสนิทต่อกันมาหลายสิบปี เขาก็เช่นกันเริ่มเชื่อในเรื่องวันสะบาโต แต่ไม่ทราบจะปฏิบัติตัวอย่างใด เขาพูดกับหลุยส์ว่า เป็นสิ่งสำคัญที่จะร่วมกันอธิษฐานในเรื่องนี้ และฟังเสียงพระสุรเสียงของพระเจ้า

เขาเล่าให้หลุยส์ฟังว่า ครั้งหนึ่งตอนอยู่แคลิฟอร์เนีย น้องชายสองคนของเขาชวนให้ขับรถยนต์จากแคลิฟอร์เนียเพื่อไปยังเบลีซ คินก่อนการเดินทางเขาได้ไปเยี่ยมเพื่อน และระบายถึงความไม่สบายใจเกี่ยวกับการจะเดินทางไกลกับน้องชายสองคน

เพื่อนให้คำแนะนำว่า “ถ้าไม่สบายใจอย่างนั้นก็ไม่จำเป็นต้องไป...จงฟังเสียงกระซิบจากภายในสิ”

แต่เจมส์รู้สึกในข้อผูกพันกับน้องชายทั้งสองมาก เพราะเขาได้พูดตกลงกันไว้แล้ว ต่อมาในตอนหัวค่ำของคืนนั้นเอง เขาลองสตาร์ทเครื่องรถยนต์ แต่เครื่องยนต์สตาร์ทไม่ติด เขาจึงต้องให้น้องชายลากรถไปที่บ้านของน้องชาย

เจมส์เล่าให้หลุยส์ฟังต่อว่า “แต่ผมไม่ต้องการที่จะฟังเสียงที่พูดว่า “อย่าเดินทางเที่ยวนี้” เพราะผมเกรงว่าน้องชายทั้งสองจะผิดหวังเสียใจ

เจมส์และชายทั้งสองของเขาออกเดินทางในตอนเช้า โดยเดินทางผ่านประเทศเม็กซิโก พอไปยังตอนที่เจมส์เป็นคนขับ ยางล้อหน้าข้างซ้ายได้ระเบิด รถยนต์ได้เสียหลักและกลิ้งลงข้างทาง น้องทั้งสองของเจมส์กระเด็นออกมาจากรถ ทั้งสองบาดเจ็บไม่มาก แต่เจมส์เองได้รับบาดเจ็บที่ใบหน้าโดยเฉพาะที่ดวงตา และแขนทั้งสองข้าง เขาต้องเข้ารักษาการบาดเจ็บในโรงพยาบาลของเม็กซิโกหลายวัน ต่อมาเขาเดินทางไปถึงปลายทางคือที่เบลีซ แต่พักอยู่ได้สองวันก็ต้องรีบบินกลับสหรัฐอเมริกาเพื่อเข้ารับการรักษาตัดตา

อุบัติเหตุครั้งนี้เป็นสาเหตุทำให้เจมส์เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาอย่างกลับหลังหัน

เจมส์กล่าวเป็นพยานว่า “ผมกลับไปโบสถ์ นั่นคือการกลับไปหาพระเจ้า ผมตระหนักว่า ถ้าผมฟังเสียงของพระเจ้า ที่ให้ผ่านทางเพื่อนของผม ผมคงไม่ต้องประสบกับอุบัติเหตุครั้งใหญ่ในชีวิต”

เจมส์ และหลุยส์ตระหนักว่าพวกเขาต่างแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าเหมือนกัน พวกเขาจึงจัดจิตใจแต่งงานกัน พวกเขาไปนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต และแนใจมากขึ้นว่าพวกเขาจำเป็นต้องหยุดทำธุรกิจโรงแรม แต่ไม่ทราบว่าจะทำได้อย่างไร

หลุยส์ได้ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับทางออกที่ได้บังเกิดขึ้น วันหนึ่งหลุยส์ได้พูดคุยปกติกับแขกที่มาพักในโรงแรมคนหนึ่งว่า เธอไม่เคยได้พักร้อนเลยเป็นเวลา 20 ปี เพราะการทำงานในโรงแรมไม่มีวันหยุด และในวันถัดมานั่นเอง ลูกค้าที่มาพักโรงแรมคนนั้นเสนอที่จะซื้อกิจการโรงแรมจากหลุยส์ และเจมส์ในราคาที่น่าพอใจ ซึ่งในเวลาเพียงไม่กี่วันการซื้อขายได้แล้วเสร็จ

หลุยส์ และเจมส์ ได้รับบัพติศมา และปัจจุบันพวกเขาเป็นผู้นำโบสถ์แอ๊ดเวนตีสท้องถิ่นแห่งนั้น พวกเขา กล่าวสรรเสริญพระนามของพระเจ้า ที่ช่วยพวกเขาขายโรงแรมได้ พวกเขาจึงได้ไปนมัสการพระองค์ในวันบริสุทธิ และพักผ่อนในวันเดียวกัน

เราขอขอบพระคุณพระเจ้า ที่เมื่อเราตั้งใจที่จะถือรักษาวันสะบาโต และไม่ทราบจะพบทางออกได้อย่างไร พระเจ้าทรงนำผู้ที่ซื้อกิจการโรงแรมมาพบเราในเวลาอันสั้น และทั้งผู้ซื้อและผู้ขายทำการตกลงกันได้อย่างรวดเร็ว นี่นับเป็นการอัศจรรย์อย่างแท้จริง

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- สอดคล้องกับสถิติของทางราชการล่าสุด ประมาณ 40% ของชาวเบลีซ เป็นโรมันคาทอลิกและ 31.1% เป็นโปรเตสแตนท์
- เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ในเบลีซ มีโบสถ์ 92 หลัง และกลุ่มนมัสการ 40 แห่ง มีสมาชิกโบสถ์รวม 43,500 คน เรียกได้ว่า 11% ของประชากรเป็นแอ๊ดเวนตีส์
- ข่าวสารของแอ๊ดเวนตีส์ได้ถูกนำเข้าไปในประเทศเบลีซ ประมาณปี ค.ศ. 1885 โดยมิสซิส อี. กัวเตเรอ ซึ่งเธอได้รับเชื่อในคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส์ขณะที่อยู่แคลิฟอร์เนีย ขณะที่เธอทำงานเป็นผู้จำหน่ายหนังสือ และสิ่งพิมพ์ของคริสตจักรทั้งในประเทศอเมริกาและเบลีซ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 3 กุมภาพันธ์ 2018

หัวหน้าก๊าก

เล่าโดย เมอร์ซีเดซ รูอิซ...ประเทศเบลีซ

เมอร์ซีเดซ รูอิซ เป็นผู้หญิงที่ทำงานยุ่งมาก เธอทำงานเป็นหัวหน้าคนครัว (chef) ของโรงแรม “รัตติสสัน” ซึ่งทำหน้าที่เตรียมอาหารสำหรับชั้นธุรกิจของสายการบินอเมริกันแอร์ไลน์ ในวันอาทิตย์ เมอร์ซีเดซไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ ไม่เพียงโบสถ์เดียว แต่ไปถึงสามโบสถ์ โดยสลับกันไปในแต่ละวันอาทิตย์

เมอร์ซีเดซ เป็นชาวพื้นเมือง “มายัน” อาศัยอยู่ในทวีปอเมริกากลางคือเบลีซ เธอปรารถนาจะดำเนินชีวิตใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้น แต่เธอรู้สึกว่างเปล่าภายในส่วนลึก แม่ไปนมัสการมาแล้วสามโบสถ์ก็ตาม

เมอร์ซีเดซ เปิดพระคัมภีร์ และเริ่มศึกษาพระธรรมดาเนียล พอศึกษาไปถึงบทที่ 9 เธอสังเกตเห็นว่าท่านดาเนียล “อธิษฐาน และอดอาหาร” ในฐานะเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า

เมอร์ซีเดซ จึงทำตามอย่างท่านดาเนียล โดยอธิษฐานว่า “องค์พระบิดาเจ้า พระองค์ทรงช่วยท่านดาเนียล ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ด้วย”

เมอร์ซีเดซ อดอาหารและอธิษฐาน ทุกวันเธออธิษฐานทวนคำอธิษฐานของท่านดาเนียล ในบทที่ 9 ซึ่งเป็นคำอธิษฐานที่ยาว ซึ่งรวมเอาคำอ้อนวอนต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัย ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่พระทัย และทรงกระทำ ขออย่าเห็นข้า เลยพระเจ้าค่ะ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะท่านครของพระองค์ และประชากรของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์” (ดาเนียล 9:19)

บ่ายของวันอาทิตย์หนึ่ง หลังจากไปร่วมนมัสการมาสามโบสถ์ เธอสังเกตเห็นใบปลิวหลายใบตกอยู่บนทางเท้าข้างถนน เธอหยิบขึ้นมาหนึ่งแผ่น และอ่านโฆษณาเชิญชวนให้ไปฟังเรื่องความรอดของพระเจ้า ซึ่งจะเริ่มทำการบรรยายเป็นเรื่องๆ ติดต่อกัน โดยคืนแรกจะเริ่มในคืนนั้นเอง

เมอร์ซีเดซไปในการประชุมดังกล่าวทุกคืนโดยไม่พลาดเลยแม้คืนเดียว ในวันเสาร์คือวันสะบาโต เธอขอลาพักร้อน เพื่อจะหยุดจากการทำงาน เธอตัดสินใจที่จะติดตามพระเจ้าในคริสตจักรที่ถือรักษาวันสะบาโต เมื่อนักเทศน์ถามว่าใครประสงค์จะรับบัพติศมา เมอร์ซีเดซได้ยื่นขึ้นเป็นการตอบสนอง

หัวหน้าผู้ดูแลรับผิดชอบงานในแผนกของเมอร์ซีเดซรู้สึกหงุดหงิด เมื่อเมอร์ซีเดซประกาศว่า เธอจะไม่ยอมทำงานในวันเสาร์อีกต่อไป

หัวหน้าได้ถามเมอร์ซีเดซว่า “เธอไม่เคยมีปัญหาเรื่องการทำงานในวันเสาร์มาก่อน...เธอได้หลงไปฆ่าใคร หรือไปประกอบอาชญากรรมอะไรมาหรือเปล่า เหตุใดเธอจึงต้องหยุดทำงานในวันเสาร์”

เมอร์ซีเดซตอบว่า “ฉันเชื่อว่าวันเสาร์เป็นวันสะบาโต หรือวันบริสุทธิ์ของพระเจ้า และฉันต้องการที่อยู่ใกล้ชิดพระองค์มากขึ้น”

เมื่อไม่ได้รับการเห็นด้วยกับหัวหน้าแผนก เมอร์ซีเดชต้องลาออก เมอร์ซีเดชเขียนจดหมายลา และยื่นให้กับผู้จัดการของบริษัท ซึ่งอยู่เหนือหัวหน้าแผนก

เมื่อผู้จัดการของบริษัทได้รับจดหมาย เขาได้อ่านถึงเหตุผลที่เมอร์ซีเดชต้องลาออกจากงาน เขาย้ำจดหมายและโยนลงไปในตะกร้าใส่ขยะ แล้วใช้เลขาโทรเรียกเมอร์ซีเดชไปพบในที่ทำงาน เมื่อเมอร์ซีเดชไปพบผู้จัดการบริษัทได้บอกกับเธอว่า

“ให้ถือเสียว่าคุณไม่ได้ยื่นใบลาออกกับผม” พลังซีไปที่ตะกร้าใส่เศษกระดาษที่จดหมายถูกฉีก และกองอยู่ที่กันตะกร้า “ผมจะให้คุณหยุดงานในวันเสาร์ได้ และขึ้นเงินเดือนให้คุณด้วย”

เมื่อหัวหน้าผู้ดูแลแผนกอาหารได้ทราบข่าวว่าเมอร์ซีเดชได้รับความกรุณา ได้หยุดงานในวันเสาร์จากผู้จัดการอย่างนั้น เธอรู้สึกดีใจมาก เธอสั่งให้เมอร์ซีเดชทำงานมากขึ้น และกำหนดให้ทำเสร็จในเวลากำหนด เมอร์ซีเดชได้ร้องทูลขอพระกำลังจากพระเจ้า

เช้าวันหนึ่งเมื่อเมอร์ซีเดชมาถึงที่ทำงาน เธอได้ยินว่าหัวหน้าแผนกผู้มึนคตกับเธอได้เสียชีวิตแล้ว กล่าวคือหัวหน้าแผนกได้ลาพักร้อน เธอและสามี และลูก ๆ ได้ไปเช่าบังกะโลที่ชายทะเล พร้อมกับครอบครัวของเพื่อนอีกครอบครัวหนึ่งในคืนที่ผ่านมา ในคืนนั้นมีคนร้ายสองคนหลบหนีตำรวจมาพร้อมกับอาวุธปืนในมือ คนร้ายได้ปล้นเอารถยนต์ของสามีของหัวหน้าแผนก เมื่อสามีหัวหน้าแผนกมีท่าทีลังเลเพราะขณะนั้นได้ยินเสียงไซเรนรถตำรวจดังใกล้เข้ามา คนร้ายคนหนึ่งตัดสินใจยิงสามี-ภรรยาตายแล้วชิงเอารถยนต์ขับหนีรถตำรวจไป.....

สันติสุขได้กลับมาสู่ห้องครัวใหญ่ที่ทำงานของเมอร์ซีเดช เธอได้กล่าวเป็นพยานในโอกาสต่อมาที่โบสถ์ว่า “ฉันรู้สึกชื่นชมยินดีทุกวันสะบาโตในโบสถ์ และที่บ้าน และทุกวันทำงานในห้องครัวของบริษัท”

นี่เป็นเพียงตอนต้นเรื่องของเมอร์ซีเดช ไม่กี่ปีต่อมาเมอร์ซีเดชพบว่าเธออยู่เดี่ยวตาย เมื่อสามีได้มาตายจากไป และลูก ๆ เติบโต แต่งงานมีครอบครัวและย้ายออกไป เธอขอศิษยาภิบาลโบสถ์สอนให้เธอรู้จักการสอนพระคัมภีร์ “เมื่อฉันศึกษาพระคัมภีร์กับอาจารย์ฉันได้รับสิ่งดี ๆ มากมาย ฉันอยากเรียนรู้การสอนพระคัมภีร์ เพื่อจะให้สิ่งดี ๆ แก่คนอื่นด้วย” ในการเตรียมการในเรื่องนี้ เมอร์ซีเดชได้ซื้อเตนท์ขนาดใหญ่ และกางเตนท์ที่บริเวณสนามหญ้าหน้าบ้านของเธอ และซื้อเก้าอี้พับจำนวนหนึ่งมาวางเรียงไว้ในเตนท์ แล้วเตรียมเครื่องดื่มสุขภาพไว้ แล้วเมอร์ซีเดชออกไปเชิญเพื่อนบ้านมาศึกษาพระคัมภีร์จากศิษยาภิบาลในคืนวันศุกร์ เมื่อถึงคืนวันศุกร์มีหลายคนมาศึกษาพระคัมภีร์ ตอนจบของการศึกษาพระคัมภีร์ ศิษยาภิบาลเชิญเพื่อนบ้านของเมอร์ซีเดชกลับมาศึกษาอีกในวันศุกร์หน้า และนำเพื่อนมาร่วมศึกษาด้วยกัน

ในแต่ละวันศุกร์ที่มีการสอนพระคัมภีร์ จำนวนผู้สนใจเพิ่มขึ้นตามลำดับ ไม่มีโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ตั้งอยู่ในเมืองที่เมอร์ซีเดชตั้งบ้านเรือนอยู่ เมอร์ซีเดชจึงถวายเป็น “โบสถ์ในบ้าน” สำหรับการนมัสการในวันวันสะบาโต หรือเนื่องในโอกาสอื่น ๆ ซึ่งในเวลาปีเดียวมีผู้เชื่อใหม่ 16 คน รับบัพติศมาเข้าสู่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ผ่านการศึกษาศาสนาพระคัมภีร์ พวกเขานมัสการในวันสะบาโตในบ้านของเมอร์ซีเดช...และก่อนสิ้นปีที่สองของการนมัสการใน “โบสถ์ในบ้าน” เมอร์ซีเดชมีส่วนสำคัญที่ได้ผลักดันให้มีการสร้างโบสถ์หลังแรกขึ้นในเมืองที่เมอร์ซีเดชอาศัยอยู่ และเป็นโบสถ์โปรเตสแตนต์เพียงแห่งเดียวในตัวเมืองนี้

แต่เมอร์ซีเดชยังต้องการทำอะไรบางอย่างมากขึ้นสำหรับพระเจ้า โดยเฉพาะการทำงานท่ามกลางชาว “มายัน” ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมของประเทศนี้ เธอจึงสมัครเข้าเป็น “นักเทศน์อาสาพันธกิจรุ่นบุกเบิก” โดยได้เข้าไปทำงานในพื้นที่ใหม่ ปัจจุบันเมอร์ซีเดชเป็นผู้นำกลุ่มนมัสการของชาว “มายา” ในเมืองหลวงของประเทศเบลีซ คือเมือง “เบลโมแพน” ขณะนี้เมอร์ซีเดชมีอายุ 54 ปี เธอได้กล่าวเป็นพยานทั้งทำยาว่า “ฉันรักการทำงานของมิชชันนารี ซึ่งเป็นงานที่ต้องอุทิศทั้งชีวิตให้กับงาน และฉันมีความยินดี และกำลังทำงานนั้นอยู่ในเวลานี้”

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 10 กุมภาพันธ์ 2018

คำอธิษฐานของภรรยา

เล่าโดย โอลกา ซี วัย 39 ปี และจอห์นนี่ ซี วัย 70 ปี...ประเทศเบลีซ

ครั้งแรกโอลกาขอร้องสามี คือจอห์นนี่ ให้เขาพาเธอไปเยี่ยมโบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส และเขาตอบด้วยเสียงเข้มว่า “ผมจะไม่โบสถ์ไหนกับคุณยกเว้นที่เราไปกันอยู่ในเวลานี้”

จอห์นนี่คิดว่าโบสถ์แอ๊ดเวนตีสเป็น “ลัทธิ” (ไม่ใช่คริสตจักร) และเมื่อโอลกา ขอร้องให้เขาพาไปเยี่ยมโบสถ์แอ๊ดเวนตีสในครั้งที่สองในอีกสองสัปดาห์ถัดมา เขาก็ยังตอบปฏิเสธเช่นเคย

โอลกาและจอห์นนี่กำลังมองหาโบสถ์ในพื้นที่ “ออริจ วอลล์” เมืองที่มีประชากร 15,000 คนอาศัยอยู่ซึ่งอยู่ในภาคกลางของประเทศเบลีซ ทั้งโอลกาและจอห์นนี่ไม่ใช่คู่สามีภรรยาที่เคร่งศาสนา แต่ในตอนหลังๆ นี้โอลกามีความปรารถนาจะไปนมัสการที่โบสถ์ซึ่งอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ

วันหนึ่งสามีภรรยาคู่นี้ไปเยี่ยมโบสถ์ที่ถือปฏิบัติเคร่ง ซึ่งเป็นโบสถ์นวมัสการในวันอาทิตย์แห่งหนึ่งตามคำชวนของเพื่อนสนิท และพวกเขาไปเองอีกสองสามครั้งตามลำพัง แต่โอลการู้สึกว่ายังไม่เป็นโบสถ์ที่เธอจะไปเป็นประจำ เธอกล่าวว่า “เมื่อใดก็ตามเมื่อเราเดินออกมาจากโบสถ์ ชีวิตของเรายังเป็นอยู่เหมือนเดิม “เรายังเล่นการพนันกับเพื่อนๆ ของเรา สามีของฉันยังดื่มเหล้าดื่มเบียร์ และฉันเองยังรู้สึกว่างเปล่า ฉันไม่เข้าใจจริงๆ”

หลังบ้านของโอลกาและจอห์นนี่เป็นชอยขนาดกลาง และบ้านหลังหนึ่งอยู่ในชอยดังกล่าว เป็นบ้านของสามีภรรยาแอ๊ดเวนตีสคู่หนึ่ง คนเป็นภรรยาเดินมาเกาะที่รั้วพูดคุย และอธิษฐานกับโอลกาสองครั้ง และเชิญโอลกาและบุตรทั้งสามเธอไปเยี่ยมโบสถ์แอ๊ดเวนตีส นั่นคือตอนที่โอลกาขอให้จอห์นนี่พาเธอ และลูกๆ ไปเยี่ยมโบสถ์แอ๊ดเวนตีส

ในที่สุดโอลกาไปนมัสการที่โบสถ์อิสระที่นวมัสการในวันอาทิตย์ ซึ่งจอห์นนี่ชื่นชมสมาชิกโบสถ์ซึ่งให้ความอบอุ่นเป็นกันเอง ทั้งครอบครัวไปนมัสการในโบสถ์ดังกล่าวเป็นประจำเกือบห้าปี

แต่ทั้งโอลกา และจอห์นนี่เริ่มรู้สึกอีกครั้งหนึ่งว่า ยังมีบางสิ่งขาดหายไปจากชีวิตของพวกเขา ทั้งสองร่วมกันอธิษฐานเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ไม่กี่วันต่อมา ญาติคนหนึ่งของจอห์นนี่ซึ่งเป็นเจ้าของธุรกิจรายย่อยหลายอย่างโทรขอความช่วยเหลือจากจอห์นนี่ในเรื่อง “ร้านพิซซา” ซึ่งเขามีแผนจะเปิดใหม่ในอีกซีกหนึ่งของประเทศ

หลังจากสามีออกเดินทางไป โอลกาอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “โอ..พระบิดาที่รัก... ถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ทั้งครอบครัวต้องย้ายไปทำธุรกิจกับญาติของสามี ขอทรงโปรดให้ย้ายเฉพาะครอบครัวและเสื้อผ้า โดยไม่ต้องขนย้ายสิ่งของออกจากบ้าน” โอลกาไม่บอกใครเกี่ยวกับคำอธิษฐานของเธอ

สี่สัปดาห์ผ่านไป วันหนึ่งจอห์นนี่โทรติดต่อโอลกา บอกให้เธอเตรียมเดินทางไปยังเมืองแห่งใหม่ที่จอห์นนี่ไปทำธุรกิจ จอห์นนี่พูดว่า “เธอไม่ต้องกังวลอะไร มีที่พักให้พร้อมทั้งเฟอร์นิเจอร์ และทุกสิ่งที่คุณต้องการ มีโรงเรียนสำหรับเด็กๆ ด้วย ยกเว้นอย่างเดียวไม่มีไฟฟ้าใช้”

ฟังดูแล้ว พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของโอลกา โอลกาจึงขึ้นรถไปพร้อมกับลูกๆ ณ สถานที่แห่งใหม่ เธอพบโบสถ์ซึ่งเป็นคริสตจักรเดียวกับในเมืองที่เธออาศัยอยู่ ข้อพระคัมภีร์บนป้ายติดไว้ที่ด้านหน้าโบสถ์จับความสนใจของโอลกา อ่านว่า “วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านต้อร่นอย่างในครั้งกบฏนั้น” (ฮีบรู 3:15)

โอลกาอ่านข้อพระคัมภีร์นั้นก่อนเข้าไปในโบสถ์ทุกวันอาทิตย์เป็นเวลาหกเดือน จากนั้นจอห์นนี่ซึ่งได้เปิดร้านพิซซาลูกให้ญาติ และเมื่อทุกอย่างเข้าที่เข้าทาง ญาติสามารถดำเนินการต่อไปเองได้ ทั้งครอบครัวของจอห์นนี่และโอลกาได้ย้ายกลับไปที่บ้านของพวกเขาเองที่ “ออริจัน วอลค์” จอห์นนี่ และโอลกากลับไปนมัสการที่โบสถ์เดิมของพวกเขา แต่สองสามีภรรยา รู้สึกว่ามีบางสิ่งยังไม่ถูกต้อง

เช้าวันหนึ่งโอลกาเปิดวิทยุฟัง และได้ยินเสียงคำเทศนาของผู้ประกาศพระกิตติคุณชื่อ ดอง แบทเชเลอร์ แห่งคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส กำลังพูดเกี่ยวกับวันสะบาโต

“ด้วยเหตุผลบางประการ ดวงใจของฉันได้ถูกยกขึ้นด้วยคำเทศนาของเขา โอลกากล่าวเป็นพยานในภายหลังว่า “พลันนี้ก็ถึงข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับว่า “วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านต้อร่น” ฉันทราบว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง

โอลกาเดินทางไปพบจอห์นนี่ผู้เป็นสามีซึ่งกำลังทำงานในภัตตาคารซึ่งเขาได้เปิดเมื่อไม่นานมานี้ โอลกาได้เอ่ยถามสามีว่า “คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับวันสะบาโต”

จอห์นนี่รู้สึกไม่สบายอารมณ์ พูดเสียงดังเป็นคำตอบว่า “ผมไม่อยากจะยินอะไรเกี่ยวกับวันสะบาโต วันสะบาโตสามารถเป็นวันพุธ วันศุกร์ หรือวันอื่นๆ วันไหนก็ได้”

โอลกายอมถอย... กล่าวสรุปว่า “ถ้าเราจะโต้เถียงกันในเรื่องนี้ อย่างนี้ก็ถือว่ามันไม่ได้มาจากพระเจ้า... เวลาที่ปล่อยให้เป็นอย่างเดิมไปก็แล้วกัน...”

ในปลายวันนั้น โอลกาคุกเขาลงที่พื้นโรงอาหารของภัตตาคาร และอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้า ถ้าการถือรักษาวันสะบาโตเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ โปรดดลใจสามีของข้าพระองค์ให้ตามข้าพระองค์ไปที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสด้วย..พระองค์ทรงสร้างครอบครัว และพระองค์ไม่ประสงค์จะให้ครอบครัวของข้าพระองค์แตกแยกกัน”

โอลกาเข้านอนเวลา 21.00 น.ในคืนนั้น กลางดึกเวลาประมาณ 1.00 นาฬิกา เธอลุกจากเตียงไปเข้าห้องน้ำ เธอมองเห็นจอห์นนี่กำลังนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ และมีพระคัมภีร์เปิดไว้บนโต๊ะข้างๆ เขากำลังค้นหาบางสิ่ง จอห์นนี่ไม่พูดอะไรสักคำ และโอลกากลับเข้านอนต่อ

ในตอนเช้า เมื่อโอลกาตื่นนอน อารมณ์ดีแล้วจะไปทำงาน จอห์นนี่พูดกับภรรยาว่า “นี่เธอรู้ไหม..ผมแน่ใจแล้วว่าเราจำเป็นต้องนมัสการในวันสะบาโต”

โอลกา รู้สึกตกตะลึง เธอเอ่ยถามสามีว่า อะไรทำให้เขาเปลี่ยนใจ เขาบอกว่า หลังจากเธอเข้านอนเขาได้เปิดโทรทัศน์ชมรายการของผู้ประกาศกิตติคุณดอง แบทเชเลอร์

“ดอง แบทเชเลอร์กำลังเทศนาเกี่ยวกับ “พระบัญญัติสิบประการ และผู้คนจำนวนมากถูกนำไปสู่การเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระบัญญัติข้อที่สี่อย่างไร” จอห์นนี่อธิบาย “นี่เองทำให้ผมทำการค้นหาลงลึกในความจริง ว่าพระคัมภีร์กล่าวว่าอย่างไรในเรื่องวันสะบาโตในคืนที่ผ่านมา”

โอลกา และจอห์นนี่ได้ไปเยี่ยมโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในวันสะบาโตต่อมา และจากนั้นไม่เคยหันเหไปที่โบสถ์ไหน อีกเลย

ข้อมูลด่วน

- ศิลปะการปรุงอาหารเป็นการผสมผสานของวัฒนธรรมต่างๆในประเทศเข้าด้วยกัน หรือจะบรรยายให้เข้าใจง่าย ๆ ก็จะทำกับตำรับอาหารเม็กซิกัน ผสมอเมริกากลาง ผสมกับจาเมกา และแองโกล-คาริบเบียนเข้าด้วยกัน
- ดอกไม้ประจำชาติคือ “กล้วยไม้สีด้า” และนกประจำชาติคือนก “คิล บิล เทาแคน”
- ท้องน้ำของ “เบลีซ” มีปลามากกว่า 400 สายพันธุ์ ประเทศเบลีซ มีชายฝั่งที่มีหินใต้น้ำยาวกว่า 300 กิโลเมตร
- ประเทศเบลีซมีป่าสงวนสำหรับ “เสือจากัวร์” เพียงเดียวในโลก เป็นที่รู้จักในชื่อ “เขตสงวนพันธุ์สัตว์ป่าลุ่มน้ำค็อคคอมบ์”

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 17 กุมภาพันธ์ 2018
ไม่มีอาหารเหม็นอับ

โดย เซดี แม็คเคนซี วัย 63 ปี

เซดี เป็นกังวลว่าสามีของเธอ ที่ชื่อมาร์คัส จะว่าอย่างไร เมื่อเขาได้ทราบว่าเธอต้องการจะรับบัพติศมาในที่สุดท้ายของการประกาศกิตติคุณในเมืองเบลีซ

ที่ผ่านมา เซดีได้ไปฟังคำเทศนาในการประชุมทุกคืน ความจริงเซดี ได้ชวนมาร์คัส ผู้เป็นสามีให้ร่วมรับฟังในการประชุมด้วย แต่มาร์คัสปฏิเสธที่จะไป เซดีทราบดีว่าสามีจะรู้สึกอย่างไรหากเธอตัดสินใจรับเชื่อในคำสอนของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งหมายถึงเธอจะหยุดไปเดินรำ หยุดดื่มเหล้า และงดไปในงานเลี้ยงสังสรรค์กับสามี

เซดีรออยู่จนกระทั่งคืนวันพฤหัสบดี สองวันก่อนที่เธอจะรับบัพติศมา ก่อนที่จะบอกให้เขาทราบ เซดีทราบว่าเวลาไหนที่เธอควรจะบอกเรื่องนี้กับสามี ที่ผ่านมาถ้าเซดีจะบอกข่าวดีอะไรแก่มาร์คัส ก็เป็นตอนที่เขานอนบนเตียงนอน เขาจะกางแขนออกและโอบกอดเซดี และตอนนั้นแหละที่เธอจะบอกข่าวดีกับสามี ดังนั้น เซดีรอจนกระทั่งสามีเอนกายนอนบนเตียง เธอบอกกับสามีว่าเธอมีข่าวดีจะบอก มาร์คัสสามีกางแขนออกโอบกอดภรรยาที่โน้มตัวลงไปหาเขา เขาสวมกอด ถึงเวลาแล้วที่เซดีจะบอกข่าวดีแก่เขา

“ฉันจะรับบัพติศมาเข้าสู่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในวันเสาร์ที่จะถึงนี้” เธอบอกด้วยเสียงเบา ๆ ทันใดนั้นมาร์คัสอ้าแขนออกจากการกอดในทันที ใบหน้าของเขาแดงก่ำด้วยความโกรธ

“ผมจะเดินออกไปจากชีวิตของคุณ” เขากล่าวเสียงแข็ง “ถ้าคุณรับบัพติศมา..คุณจะต้องมีชีวิตอยู่กับชาวแอ๊ดเวนตีส”

เขาโกรธช่วงสั้น ๆ แล้วเขาควบคุมอารมณ์ได้ระดับหนึ่ง เขานอนอยู่หนึ่ง ๆ เมื่อเซดีเห็นว่ามาร์คัสอยู่ในอาการสงบ เธอจึงพูดต่อไปว่า

“ถ้าคุณทิ้งฉันไป พระเจ้าจะทรงทำให้ฉันมีความสุขโดยไม่มีคุณ”

มาร์คัสไม่ได้พูดอะไรอีก เขาพลิกตัวไปอีกด้านหนึ่งเพื่อนอนหลับ

ในเช้าวันรุ่งขึ้น มาร์คัสสนทนากับเรื่องการทดลองที่เขาต้องเผชิญกับการอยู่ร่วมกับภรรยาที่เป็นชาวแอ๊ดเวนตีส เขากล่าวว่า “ผมต้องรับประทานอาหารเหม็นอับในวันเสาร์ ผมไม่ต้องการรับประทานอาหารที่ทำไว้ตั้งแต่วันศุกร์”

เซดี กล่าวตอบว่า “ถ้าคุณไม่ต้องการรับประทานอาหารเหม็นอับ ฉันจะปรุงอาหารไว้ให้คุณอุ่นก่อนที่คุณรับประทานในวันเสาร์”

คำตอบของเซตีไม่ได้ทำให้มาร์คส์รู้สึกพึงพอใจ “ถ้าคุณยังคิดจะรับบัพติศมาอยู่อีก พบกันอีกครั้งต่อไปผมคงอดทำร้ายคุณไม่ได้” เขากล่าวเอาจริงเอาจัง

เซตีรู้สึกกลัว เธอขอบางคนที่เธอคุ้นเคยในที่ประชุมการประกาศ ให้อธิษฐานเพื่อเธอ ตัวเธอเองก็ได้อธิษฐานเพื่อขอการปกป้องจากพระเจ้า”

มาร์คัสไม่ได้อยู่ที่บ้านเมื่อเธอกลับจากการรับบัพติศมาในตอนบ่ายวันเสาร์ แต่หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้นเมื่อมองเห็นมาร์คัสเดินเข้าบ้านในตอนเย็นวันนั้น เธอค่อนข้างแน่ใจว่าเขาจะทูปตีเธอ

แต่แทนที่จะทูปตี หรือด่าว่า เขาสวมกอดเธอ และพูดขึ้นว่า “เดี๋ยวนี้เธอเป็นผู้หญิงคนใหม่ไปแล้ว” เขาพูดต่ออย่างฉับพลันว่า “ผมจะไม่ไปเยี่ยมโบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ทรายไบต์ที่ผมมีชีวิตอยู่”

“นั่นก็แล้วแต่คุณจะเลือก” เซตีกล่าวตอบ “พระเจ้าทรงประทานให้ทุกคนมีเสรีภาพในการเลือก แต่เมื่อคุณเดินไปจนสุดปลายทาง คุณจะทราบว่าอะไรเป็นอะไร อย่าได้ตำหนิฉัน เพราะฉันได้แสดงให้เห็นเส้นทางที่ฉันนั้นแล้ว”

หลังจากวันนั้น ชีวิตคู่ของชาติ และมาร์คัส ดำเนินไปตามปกติ ยกเว้นมาร์คัสพูดบ่นเกี่ยวกับอาหารในวันสะบาโต เขาต้องการให้เซตีปรุงอาหารเสร็จใหม่ ๆ ให้เขาในวันเสาร์ และเมื่อเธอไม่ปรุงให้ เขากล่าวหาว่าเธอไม่เชื่อฟังเขา เขาปฏิเสธไม่รับประทานอาหารที่เซตีเตรียมให้แต่วันศุกร์ เท่านั้นไม่พอมาร์คัสในวันเสาร์นั้นเขาไปรับประทานอาหารที่บาร์ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโบสถ์ มาร์คัสดื่มเหล้าในบาร์นั้นด้วย ขณะที่เซตีนมัสการในโบสถ์ พอเซตีเดินออกมาจากโบสถ์ จะเดินกลับบ้าน มาร์คัสซึ่งรอจังหวะอยู่ได้เดินเข้ามาสวมกอดเธอทั้ง ๆ ที่อยู่ในอาการมึนเมา

เซตีอธิษฐานขอพระเจ้าทรงสัมผัสดวงใจสามีของเธอ เธอเริ่มรีดเสื้อผ้าตัวดีที่สดทุกเย็นวันศุกร์เพื่อเขาจะได้สวมใส่ไปโบสถ์ในวันรุ่งขึ้น

วันศุกร์วันหนึ่ง มาร์คัสตกลงจะไปโบสถ์ในวันถัดไป แต่ในคืนนั้นเขาไปชมภาพยนตร์ และจากนั้นไปเข้าบาร์ดื่มเหล้า

หลังจากมาร์คัสกลับถึงบ้านไม่นาน เกิดแผ่นดินไหวใหญ่เขย่าบ้าน มาร์คัสรู้สึกกลัวมาก เขาล้มลงนอนที่พื้น ร้องออกมาว่า “พระเจ้า..โปรดไว้ชีวิตของข้าพระองค์ด้วย โปรดให้ข้าพระองค์มีโอกาสครั้งที่สอง”

เซตีพูดอย่างเอาจริงกับสามีของเธอว่า “เหมือนกับแผ่นดินไหวเกิดขึ้นไม่มีใครทราบว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อไร พระเยซูจะทรงเสด็จมาก็จะเป็นอย่างเดียวกัน” เธอย้ำคำว่า “ทุกคนต้องเตรียมความพร้อม”

พลันเกิดแผ่นดินไหวตามมามาก ซึ่งเรียกว่าอาฟเตอร์ช็อค มาร์คัสร้องครวญครางไม่หยุด เพื่อนบ้านคนหนึ่งมองเห็นมาร์คัสร้องไห้ผ่านประตูที่เปิดอยู่

เมื่อแผ่นดินไหวหยุดไหว มาร์คัสมีความคิดไปอีกอย่าง เขาบอกว่า “ผมจะไม่ไปโบสถ์ เพราะผู้คนจะพูดกันว่า ผมไปโบสถ์เพราะแผ่นดินไหว”

เซตีให้สติว่า “อย่ากังวลว่าผู้คนจะคิดกันอย่างไร...หลายคนที่ควรได้ไปสวรรค์ แต่ไม่ได้ไปเพราะพวกเขาเป็นกังวลเกี่ยวกับว่า...คนอื่น ๆ จะคิดกันอย่างไร”

มาร์คัสตัดสินใจไปนมัสการที่โบสถ์

หลังจากนั้นไม่นาน ผู้ประกาศพระกิตติคุณคนหนึ่งได้มาเปิดประชุมในหมู่บ้านที่เซตี และมาร์คัสอาศัยอยู่ เซตีเชิญให้สามีของเธอไปร่วมรับฟัง แต่เขาคิดว่าแทนที่จะไป ในคืนที่สองเขาคิดดื่มเหล้าจนเมาอีกครั้ง และในคืนที่สาม เธอบอกกับเขาว่า “ถ้าคุณออกไปกับเพื่อนแทนที่จะไปกับฉัน นั้นหมายความว่า คุณรักพวกเขาแทนที่จะเป็นฉัน ถ้านั่นเป็นการตัดสินใจของคุณ ก็ให้คุณไปอยู่กับพวกเขาไปแล้วกัน!”

มาร์คัสไปร่วมรับฟังในการประกาศเผยแพร่ และเมื่ออาจารย์ผู้เทศนาเรียกให้ผู้ตัดสินใจรับพระเยซูเดินออกมาด้านหน้าของห้องประชุม มาร์คัสเป็นหนึ่งในจำนวนที่เดินออกไป เซดีเองไม่กล้าคาดหวังว่าสามีจะเดินหน้าไปถึงขั้นรับบัพติศมา จนกระทั่งเธอมองเห็นเขาเดินลงไปในน้ำและเดินขึ้นมา เซดีเป็นพยานว่า “เมื่อฉันเห็นเช่นนั้นฉันร้องไห้...ฉันไม่เชื่อว่ามันได้เกิดขึ้นจริงๆ”

ปัจจุบันชาติ และมาร์คัสกลายเป็นผู้นำโบสถ์ที่สัตย์ซื่อในเบลีซ ตอนนี้ชาติอายุ 63 ปีเธอได้กลายเป็นผู้กล่าวคำพยานในการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณมาแล้ว 6 รอบ ผลลัพธ์ที่ได้มีมากกว่า 50 คนรับบัพติศมา จะว่าไปมีหลายร้อยคนได้เข้าร่วมกับโบสถ์อันเนื่องมาจากอิทธิพลของชาติ และมาร์คัส

ส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสาม จะส่งไปช่วยสร้างอาคารในพื้นที่ตั้งค่ายพักแรม ในจุดที่คริสตจักรแอ๊ดเวนตีสมารถเปิดประชุมประกาศพระกิตติคุณได้เป็นประจำในเบลีซ ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลกสำหรับเงินถวายของท่านทั้งหลาย

ข้อมูลตัวห

- มากกว่าจำนวนครึ่งหนึ่งของประชากรของเบลีซพูดได้สองภาษา และมีประชากรจำนวนมากที่พูดได้สามภาษา หรือมากกว่า
- เศรษฐกิจของประเทศเบลีซ ขึ้นอยู่กับการส่งออกน้ำมันดิบ และผลิตผลทางเกษตร อย่างเช่นน้ำตาลกล้วยหอม แม้ว่าจำนวนนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นทุกปี

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 24 กุมภาพันธ์ 2018
โอกาสครั้งที่ 2

เล่าโดย อีเซเวล เพเรส กอนโกรา วัย 34 ปี...ประเทศเม็กซิโก

(ขอให้ชายคนหนึ่งเป็นผู้เล่าข่าว โดยเล่าเป็นบุคคลที่หนึ่ง “ผม”)

ผมเริ่มดื่มเหล้าหลังจากที่แต่งงานแล้วตอนอายุ 20 ปี จากนั้นไม่นานผมเริ่มสูบบุหรี่ไม่กี่ปีต่อมาผมกลายเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง และนักสูบบุหรี่จัด ประเภทมวนต่อมวน ผมรักที่จะไปในงานเลี้ยงสังสรรค์

ภรรยาของผมรับบัพติศมาหลังจากได้ไปฟังในการประชุมเผยแพร่โดย อาจารย์ริชาร์ด เปเรซ ซึ่งเป็นอาจารย์ในคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส โบสถ์ที่อาจารย์คนนี้ได้ดูแลตั้งอยู่ใกล้บ้านของผมในรัฐเม็กซิโกแห่งทาบาสโก แต่ผมเองปฏิเสธจะรับบัพติศมาถึงสองครั้ง

รูปแบบชีวิตของผมทำให้ร่างกายของผมต้องแบกภาระหนักตลอด 13 ปี แล้วอยู่ๆ ผมเริ่มรู้สึกปวดหลัง และมันปวดเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ผมไปรับบริการจากสาธารณสุขท้องถิ่น และพวกเขาให้ยามารับประทานหลายขนาน แต่มันไม่ทำให้อาการปวดของผมดีขึ้น ในวันต่อมาผมไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส แพทย์ได้เอ็กซเรย์ ตรวจเลือด และทำการตรวจเช็คอื่นๆ แต่แพทย์ไม่อาจค้นพบสิ่งใดผิดปกติ

อาการปวดหลังของผมรุนแรงขึ้น และผมเริ่มมีไข้ นายแพทย์สั่งให้ผมพักรักษาตัวในโรงพยาบาล ขณะที่อยู่ในโรงพยาบาลวันแรก ศาสตราจารย์ประจำโรงพยาบาลชื่อ อาจารย์ริชาร์ด เปเรซ เข้ามาเยี่ยมผม เขาจำผมได้และได้กล่าวทักทายด้วยการออกชื่อของผม

เขากล่าวว่า “นี่เป็นเวลาที่คุณต้องการพระเจ้า”

เขายกกีต้าขึ้นมาเล่นคลอกับเสียงเพลง ขณะที่เขาร้องเพลงให้ผมฟังสองเพลง หลังจากนั้นเขาอ่านพระคัมภีร์ให้ผมฟัง ในช่วงขณะนั้นเอง ผมตระหนักว่าพระเจ้าทรงรักผม

ก่อนที่เขาจะเดินออกจากห้องผู้ป่วยไป อาจารย์ได้ขอพยาบาลที่ดูแลคนไข้มัสการกับผมในวันสะบาโตซึ่งกำลังจะมาถึง ซึ่งพวกเขาเต็มใจทำตามที่ถูกขอร้อง

ต่อมาผมรู้หวาดหวั่น การเจ็บปวดรุนแรงขึ้น และอุณหภูมิร่างกายของผมสูงต่อเนื่อง

ในวันที่เจ็ดที่ผมเป็นคนไข้ในโรงพยาบาล แพทย์คนหนึ่งเข้ามาในห้องด้วยสีหน้า และแววตาเป็นกังวล เขาบอกผมว่า เขาต้องการจะคุยกับผมเป็นการส่วนตัว ดังนั้นผมขอให้ภรรยาของผมออกจากห้องไปก่อน

“คุณมีอาการทุกอย่างเหมือนคนเป็นโรคเอดส์” นายแพทย์กล่าว “แต่คุณอย่าเพิ่งตกใจ ผมขอสอบถามคุณ ขอคุณตอบผมตามความจริงทุกอย่าง อย่าปิดบัง” หลังจากการสอบถามแพทย์ได้กลับออกไป และภรรยาของผมได้

กลับเข้ามา เธอถามผมว่า แพทย์ได้พูดและตรวจสอบอะไรบ้าง ผมไม่สามารถตอบเธอได้ ผมเองก็ไม่ค่อยแน่ใจด้วยซ้ำ แต่ผมทราบว่าในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ผมใช้ชีวิตไม่ดีเลย หรือว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้ผมเจ็บป่วย

พลันผมคิดถึงคำของอาจารย์ที่พูดกับผมไว้ว่า “นี่เป็นเวลาที่คุณต้องการพระเจ้า”

ผมขอให้ภรรยาออกจากห้องไปสักครู่ใหญ่ เพราะผมต้องการอธิษฐานตามลำพัง ผมอธิษฐานและร้องไห้ ผมทูลขอพระเจ้าให้ผมมีโอกาสครั้งที่สอง และผมทูลขอพระองค์อย่าให้ผมมีเชื้อโรคเอดส์

หลังจากนั้นครู่ใหญ่ นายแพทย์คนเดิมที่มาตรวจผม ได้กลับเข้ามาในห้องอีกครั้งหนึ่ง

เขากล่าวว่า “ผมมีข่าวดี และข่าวไม่ดี ข่าวดีคือคุณไม่มีเชื้อเอดส์ ข่าวไม่ดีคือ ผมไม่ทราบคุณเป็นโรคอะไร”

สำหรับผมเอง ผมทราบว่าพระเจ้าได้ทรงตอบคำอธิษฐานของผม เพราะว่าผลการตรวจ แพทย์ไม่พบเชื้อโรคเอดส์ในตัวผม

อย่างไรก็ตามในการตรวจวินิจฉัยของแพทย์ในวันต่อมา ผลออกมาคือมีของเหลวไหลออกมาระหว่างเยื่อหุ้มปอด และเนื้อเยื่อบริเวณทรวงอก แพทย์ได้สอดสายยางเข้าไปและดูดซับเอาของเหลวนั้นออกมา แพทย์บอกว่าผมอาจกลับบ้านได้ในอีกห้าวัน

แต่ในอีกห้าวันถัดมาผมยังรู้สึกเจ็บปวดอยู่เหมือนเดิม และเมื่อแพทย์ตรวจอีกครั้งหนึ่งแพทย์ได้พบก้อนเนื้ออก

แพทย์ได้กล่าวกับผมว่า “อย่างเพิ่งตกใจ ผมอยากบอกคุณว่า มีเพียงการอัครจรรย์ของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถจะช่วยให้คุณให้รอดได้”

แพทย์บอกกับผมว่า “เราจะทำการผ่าตัดฉุกเฉินให้คุณในปลายวันพรุ่งนี้” ผมได้ทำการอธิษฐานอีกครั้ง ผมอ้อนวอนพระเจ้าให้ผมมีโอกาสอีกครั้ง เพื่อผมจะได้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตใหม่หลังจากที่ได้ใช้ชีวิตไปอย่างเปล่าประโยชน์หลายปี

ในวันรุ่งขึ้นเมื่อผมได้รับการผ่าตัด หลังจากที่หมอให้ยาสลบผมถูกปล่อยให้อยู่ในห้องตามลำพัง ก่อนที่ผมจะไม่รู้สึกรู้สีกตัว ผมอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “ถ้าพระองค์ให้ผมมีชีวิตรอด ผมจะรับบัพติศมา และถวายชีวิตของผมให้แก่พระองค์”

ภายหลังผมได้ทราบว่า การผ่าตัดใช้เวลาหกชั่วโมง และเมื่อผมรู้สึกตัว ผมได้กลับไปอยู่ในห้องคนป่วยที่ได้อยู่มาก่อน ภรรยาและลูกสาวทั้งสองของผมกำลังรอที่จะพูดกับผม ผมแน่ใจว่าพระเจ้าทรงประทานโอกาสให้ผมอีกครั้งหนึ่ง

ผมรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล 21 วัน ในที่สุดก็ออกจากโรงพยาบาลกลับบ้านได้ สามสัปดาห์ต่อมา โบสถ์ได้เปิดประชุมประกาศพระกิตติคุณอีกครั้ง ผมไปฟังในการประชุมทุกคืน และเมื่อผู้เทศนาเรียกให้ตัดสินใจในคืนใกล้จบการประชุม ผมตัดสินใจรับบัพติศมาพร้อมกับอีกหลายคน ปัจจุบันผมทำงานเป็นผู้ดูแลรักษาทรัพย์สิน ในฐานะเป็นหัวหน้ามัคทายกของโบสถ์

สรรเสริญพระเจ้า ที่ทรงประทานโอกาสครั้งที่สองแก่ผม! ผมจะรับใช้พระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยในกองทุนในการขยายอาคารที่โรงพยาบาลเซาอิส แอ็ดเวนติส เพื่อจะมีห้องหลายห้อง พร้อมอุปกรณ์สำหรับรับใช้ชุมชนด้านสุขภาพ ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่ถวายทรัพย์ในครั้งนี้เพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศเม็กซิโก ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรท่าน พร้อมทั้งครอบครัวของท่านด้วย

ข้อมูลด่วน

- ประชากรจำนวน 123 ล้านคนอาศัยอยู่ในประเทศเม็กซิโก
- แหลมที่ยื่นไปในทะเลด้านตะวันตกของแผ่นดินใหญ่ของเม็กซิโกถูกเรียกว่า “บาจา แคลิฟอร์เนีย” และเป็นแหลมที่ยื่นออกไปใหญ่ที่สุดในโลก บนแหลมนั้นมีต้นกระบองเพชรมากกว่า 120 สายพันธุ์ขึ้นอยู่

- สัญลักษณ์ของประเทศเม็กซิโก เป็นรูปนกอินทรีที่กำลังเกาะอยู่บนต้นกระบองเพชร ปากของนกมีงูถูกคาบไว้ ตำนานกล่าวไว้ว่า “แอซเท็ก” สร้างเมืองหลวงของพวกเขาชื่อ “เตโนชติตลัน (ปัจจุบันคือเม็กซิโก) บนพื้นที่ที่พวกเขามองเห็นนกอินทรีจับงูที่ต้นกระบองเพชรกำลังกินงู
- ประเทศเม็กซิโก เป็นประเทศที่พูดภาษาสเปนมากที่สุดในโลก
- ประเทศเม็กซิโกผลิตเงิน (Silver) มากที่สุดในโลก
- ประเทศเม็กซิโกผลิตรถยนต์ออกมารวมกันแล้ว มีจำนวนมากกว่าประเทศใดในอเมริกาเหนือ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 3 มีนาคม 2018

พระเจ้าทำให้ประหลาดใจ

โดย ลอรา เคล คาร์เมน ฟลอเรส ไดแอส วัย 23...ประเทศเม็กซิโก

ชีวิตของลอราในประเทศเม็กซิโกเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

เมื่อลอราอายุได้ 10 ปี เธอได้ไปเยี่ยมบ้านเพื่อนโดยคาดหวังว่าเพื่อนจะมีการเลี้ยงสังสรรค์ แต่เป็นว่ากลุ่มคนไม่กี่คนกำลังศึกษาพระคัมภีร์ ลอราลองเข้าร่วมในการศึกษาครั้งนั้น และเธอรูสึกชอบ เธอจึงไปร่วมการศึกษาพระคัมภีร์เป็นเวลาหนึ่งปี จากนั้นลอราถูกเชิญให้ไปนมัสการที่โบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในวันสะบาโต และลอรารับคำเชิญนั้น

โอกาสต่อมาทางโบสถ์ได้จัดให้มีการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณขึ้น ลอราได้ไปฟังการเทศนาทุกคืนเป็นเวลาสองสัปดาห์ติดต่อกัน ในคืนใกล้จบการประชุม อาจารย์ผู้เทศนาเชิญชวนให้ผู้ฟังตัดสินใจรับเชื่อในพระเยซู และเตรียมความพร้อมเพื่อรับบัพติศมา ลอราเป็นคนหนึ่งในกลุ่มที่รับเชื่อ และเตรียมตัวเพื่อรับบัพติศมา ในตอนแรกสมาชิกโบสถ์บางคนเห็นว่าลอราอาจจะรออีกสักสองสามปีจึงจะรับบัพติศมาได้ ทั้งนี้เพราะคุณพ่อและคุณแม่ของลอราไม่ใช่แอ๊ดเวนตีส อย่างไรก็ตามเมื่อคณะกรรมการโบสถ์เห็นความตั้งใจมั่นของลอรา ประกอบกับพ่อและแม่ของลอราไม่ขัดข้องที่ลอราจะรับบัพติศมาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส ในที่สุดลอราก็ได้รับบัพติศมาพร้อมกับผู้เชื่อคนอื่นๆ ที่ยืนขึ้นต้อนรับพระเยซูในที่ประชุม

เมื่อลอราเรียนจบชั้นมัธยม เธอต้องการศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีส แต่เธอขาดเงินทุนการศึกษา ซึ่งคุณพ่อคุณแม่ของลอราไม่สามารถจ่ายได้ วันหนึ่งศิษยาภิบาลเอ่ยให้ลอราฟังว่า มีชั้นเรียนศาสนศาสตร์ในมหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสด้วย ลอราเริ่มวาดฝันจะเป็นครูสอนพระคัมภีร์ในระดับชั้นมัธยมในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส

ลอราอธิษฐานกล่าวสัตย์กับพระเจ้าว่า “หากพระองค์ให้ข้าพระองค์ศึกษาในมหาวิทยาลัยของแอ๊ดเวนตีส ข้าพระองค์จะรับใช้พระองค์ด้วยการเป็นครูสอนพระคัมภีร์ในโรงเรียนมัธยมแอ๊ดเวนตีส แต่หากพระองค์ไม่เปิดทางให้ข้าพระองค์ได้ศึกษาต่อในตอนี้ ข้าพระองค์จะหางานทำ และอาจแต่งงาน และหาทางศึกษาต่อในภายหลัง”

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของลอรา ทางมหาวิทยาลัยรับลอราเข้าเป็นนักศึกษา ทั้งๆ ที่ลอราไม่มีเงินพอแค่สำหรับครึ่งหนึ่งของค่าหน่วยกิตในเทอมแรกเท่านั้น ลอราทำงานเป็นพนักงานทำความสะอาดนอกเวลาเรียน ในเทอมต่อไปลอราได้รับทุนการศึกษา เธอจึงทำงานน้อยลงและมีเวลาให้กับการศึกษามากขึ้น ในเวลาสี่ปีต่อมาลอราได้รับปริญญาบัตร “วิทยาศาสตร์ครอบครัว” โดยไม่มีหนี้ติดค้างกับมหาวิทยาลัยเลย

ลอร่าได้มองเห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเธออย่างไร ลอร่าตัดสินใจรักษาคำสัญญาที่จะทำงานเป็นครูสอนพระคัมภีร์ในโรงเรียนแอดเวนติส แต่เธอจำเป็นต้องสำเร็จปริญญาโทก่อน และอีกครั้งหนึ่งเธอไม่มีเงินเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษา

ลอร่าส่งจดหมายขอทุนเรียนจากมหาวิทยาลัยแอดเวนติสสองแห่ง ทั้งสองแห่งให้คำแนะนำว่าลอร่าควรทำงานเป็นบรรณกร (ผู้จำหน่ายหนังสือของคริสตจักร) เพื่อหาทุนในการศึกษา

ลอร่าไม่กลัวที่จะทำงานหาเงินเรียน แต่เธอต้องการ “การบ่งชี้” จากพระเจ้าเกี่ยวกับที่ที่เธอควรเลือกศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งไหนในสองแห่ง เธอทราบว่าเป็นการยากที่จะหางานทำในที่ที่จะมีรายได้เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายทั้งหมด ดังนั้นลอร่าอธิษฐานอย่างหนักในเรื่องนี้ เธอทูลขอจากพระเจ้าว่า เธอจะไปลงทะเบียนเรียนถ้าพระองค์จะทรงให้งานเธอทำ”

สี่วันหลังจากลอร่าได้รับใบปริญญาบัตร ลอร่าได้รับจดหมายจาก “มหาวิทยาลัยนาโวโจ” ในจดหมายบอกว่า “เรามีงานให้คุณทำ และคุณจะสามารถลงทะเบียนเรียนเวลาไหนก็ได้”

ลอร่าไม่มีเงินแม้แต่ค่าเดินทางไปที่มีมหาวิทยาลัยดังกล่าว แต่เมื่อเพื่อนร่วมชั้นบางคนได้ยื่นเกี่ยวกับสถานการณ์ของลอร่า พวกเขาต่างส่งเงินจากกระเป๋าของพวกเขาเอง รวมกันเป็นก้อน และนำมามอบให้ลอร่าเป็นค่าเดินทาง

ตอนนี้ลอร่าเรียนสำเร็จปริญญาโทจาก มหาวิทยาลัยนาโวโจเป็นที่เรียบร้อย และกำลังมองหาการสอนพระคัมภีร์ในโรงเรียนมัธยมสักแห่ง

ข้อพระคัมภีร์ที่ลอร่าชื่นชอบคือ ยากอบ 1:12 ซึ่งกล่าวว่า “คนที่อดทนต่อการทดลองใจก็เป็นสุข เพราะเมื่อปรากฏว่า ผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์”

“ในฐานะเป็นเยาวชนคนหนุ่มสาวเราต้องได้รับการทดสอบหลายประการ แต่เราจะได้ชัยชนะจากการช่วยเหลือของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงประทานแก่เหล่าผู้รักพระองค์ ให้มีความสามารถเอาชนะการทดสอบได้ทุกอย่าง”

ชีวิตของลอร่าได้รับการเติมเต็มด้วย “สิ่งที่ทำให้เกิดความประหลาดใจ และเธอชอบอะไรๆ ทำนองนั้น”

ลอร่ามีคำแนะนำให้กับนักศึกษาคนอื่นๆ ผู้ไม่มีเงินเพียงพอสำหรับการศึกษาของแอดเวนติส...จงไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

“พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่าง” ลอร่ากล่าว “พระองค์จะทรงจัดหาไม่เพียงสิ่งที่คุณมีความจำเป็น แต่จะทรงประทานให้มากกว่า หากคุณไว้วางใจในพระองค์”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปสมทบกองทุนโรงพยาบาลแอดเวนติสซึ่งอยู่ในเมืองที่ ลอร่าอาศัยอยู่ คือเมือง “วิลลาเฮอร์โมซา” เพื่อใช้ในโครงการขยายอาคารออกไป ซึ่งในส่วนที่ขยายจะมีหลายห้องเพื่อให้บริการเรื่องสุขภาพแนวใหม่แก่ชุมชนต่างๆ ขอบขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้าในเม็กซิโก...ขอพระเจ้าทรงอำนวยพรแก่ทุกท่านและครอบครัวด้วย

ข้อมูลด่วน

- ฟรีดา คาห์โล เป็นศิลปินชาวเม็กซิโก ผู้มีชื่อเสียงมากที่สุดใน ศตวรรษที่ 20
- เม็กซิโก มีดินฟ้าอากาศจากป่าฝนเขตร้อน และเปลี่ยนไปเป็นแห้งแล้งแบบทะเลทราย
- จุดสูงสุดของเม็กซิโกคือปล่องภูเขาไฟ ซึ่งสูง 18,491 ฟุต (5,636 เมตร) เรียกชื่อว่า “พีโค ออริซาบา” เป็นภูเขาไฟใหญ่อันดับสามในอเมริกาเหนือ
- พีรามิดมีชื่อเสียงคือ อิทซา เป็นพีรามิดโบราณของเผ่ามายัน เป็นสถานที่มรดกโลกแห่งหนึ่ง ซึ่งแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวไปเยี่ยมชมมากกว่า 1 ล้านคน

- ในป่าของเม็กซิโกมีสัตว์ป่า อย่างเสือจ้าว พูมา และ อีกัวน่า (สัตว์เลื้อยคลานขนาดใหญ่) ในป่าดงดิบทางทิศใต้ของเม็กซิโก คุณสามารถเผชิญหน้ากับสัตว์เลื้อยคลานหลายชนิด ลิงหลายชนิด และนกสีสวยงามอย่างเช่นนกแก้วหลายชนิด ในท้องทะเลก็มีวาฬ และปลากะเบน พะยูน ซึ่งบางครั้งจะพบเห็นได้ง่ายในทะเล บางครั้งผู้มาเยือนสามารถสังเกตเห็นพะยูนได้ไม่ห่างออกไปจากชายฝั่ง “ยูคาตัน”
- ชาวเม็กซิโกชอบกีฬาเป็นชีวิตจิตใจ ในสมัยโบราณ ผู้พ่ายแพ้ในเกมฟุตบอลนัดสำคัญ ครั้งหนึ่งเคยถูกลงโทษถึงตาย ในเกมกีฬาบางประเภทมีอันตรายมาก เช่น การเล่นชนวัว และโรดีโอ (การขี่ม้าคล้องวัว หรือปลุสสัตว์อื่น ๆ กีฬานี้ประดิษฐ์ขึ้นมาครั้งแรกในเม็กซิโก) กีฬาเช่นนี้ ผู้เข้าแข่งขันมีความเสี่ยงอย่างยิ่ง

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 10 มีนาคม 2018

เสียงเห่าของสุนัข

เล่าโดย ชาลลอส อ็อคเทฟ วัย 22...ประเทศตรีนิแดต

นักศึกษาหลายสิบคนจากมหาวิทยาลัยเซาเทร์นคาโริบเบียน ในประเทศตรีนิแดต และโทเบโกพากันไปขายหนังสือ จากบ้านหลังหนึ่งไปยังบ้านอีกหลังหนึ่ง พวกเขาจะออกขายหนังสืออย่างนี้ทุกช่วงซัมเมอร์ของทุกปี เพื่อหาเงินเป็นค่าหอพัก นักเรียนหลายคนในจำนวนนี้ทำงานในคาโริบเบียน แต่พวกเขาได้เข้าร่วมกลุ่มนักศึกษา 10 คน พากันบินไปขายหนังสือที่ประเทศแคนาดา

ผมมาถึงเมือง “โพโนคา” ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่เมืองอัลเบิร์ตดา ผมถูกจับคู่กับนักศึกษาจากประเทศโรมาเนีย ผู้พูดภาษาอังกฤษได้เพียงเล็กน้อย เราขายบ้านต่อบ้าน หรือร้านคนละปากของถนน และพยายามเหลือบมองดูกันและกัน ผมสามารถสังเกตเห็นใบหน้าของนักศึกษาจากโรมาเนียแสดงความผิดหวัง

“คุณต้องการความช่วยเหลือไหม” ผมถามเขา ขณะที่เรามุ่งสู่อุณหภูมิที่ต่ำสำหรับวันนั้น

บ้านหลังแรกของถนนเส้นนั้น ชายเจ้าของบ้านเปิดประตูตั้งบังเป็นการปฏิเสธนักศึกษาจากโรมาเนีย ด้วยเหตุผลบางประการ ผมเห็นเป็นเรื่องซ้ำซ้อน และหัวเราะออกมาก เมื่อมองดูหน้าเพื่อนร่วมงานเต็มไปด้วยความเศร้าหมอง ดังนั้นผมกล่าวขอโทษ และกล่าวต่อว่า “ให้เราทำงานร่วมกัน ณ ประตูบ้านแต่ละหลังนะครับ”

ผมข้ามถนนไปทำงานช่วยเพื่อน เราอธิษฐานร่วมกัน และตรงเข้าไปยังบ้านถัดไปซึ่งเป็นบ้านเดี่ยว ผมเคาะที่ประตู และได้รับการตอบสนองในทันที ไม่ใช่เจ้าของบ้าน แต่เป็นการเห่าเสียงดุดันของสุนัขตัวเล็ก โดยปกติเจ้าของสุนัขจะไม่ชอบใจเมื่อสุนัขของพวกเขาเห่า และมักปฏิเสธที่จะซื้อหนังสือจากเรา พลันผู้หญิงเจ้าของบ้านเปิดประตูออกมา และดูสีหน้าไม่ค่อยพอใจเมื่อเห็นใบหน้าของเรา ส่วนสุนัขขนปุกปุยก็แสดงความไม่พอใจเช่นกัน โดยยังเห่าอยู่ต่อไปแม้จะลดโทนเสียงลงบ้าง

ผมพยายามไม่สนใจเสียงเห่าของสุนัข และล้วงหนังสือเกี่ยวกับสุขภาพชื่อ “สมุนไพรและการเยียวยา” ออกมาจากกระเป๋า ขณะที่ผมพูดบรรยายถึงสรรพคุณของสมุนไพร ผมสังเกตเห็นว่าผู้หญิงคนนั้นกำลังจะปฏิเสธผม เพราะสุนัขของเธอไม่ยอมหยุดเห่า ดังนั้นผมพูดอย่างนุ่มนวลกับสุนัขว่า “เจ้าขนปุกปุยช่างน่ารักจัง มีอะไรผิดปกติหรือจ๊ะ..ทำไมส่งเสียงดังอย่างนั้น หรือเพราะว่าฉันเป็นคนแปลกหน้า”

ผู้หญิงคนนั้นถามผมขึ้นทันทีว่า “พ่อหนุ่มเคยมาที่บ้านของฉันก่อนหน้านี้หรือเปล่า”

คำถามนี้ทำให้ผมรู้สึกงง จึงตอบไปตามตรงว่า “เปล่าครับ ผมไม่เคยมาที่บ้านหลังนี้มาก่อน”

“ถ้าไม่เคยมา คุณทราบได้อย่างไรเกี่ยวกับ ‘ปุกปุย’ เธอถาม

ผมตอบไปว่า “ผมไม่รู้จักสุนัขของคุณน่ารัก”

ผู้หญิงเชิญให้เราเข้าไปในบ้าน พอเรานั่งลงบนโซฟา หญิงเจ้าของบ้านพูดว่า “ปุกปุย” เป็นชื่อของสุนัขตัวก่อน ที่ฉันตั้งให้เป็นชื่อของสุนัขตัวโปรด และมันเพิ่งตายไปไม่นานนี้ ตัวที่เห่าคุณอยู่เมื่อกี้เป็นสุนัขตัวใหม่ที่ฉันหามาแทน “ปุกปุย”

ผมรู้สึกประหลาดใจที่ได้ยินเช่นนั้น จึงแสดงความเสียใจ และความเห็นอกเห็นใจที่เธอสูญเสียสุนัขตัวโปรดไป

ผู้หญิงเจ้าบ้านถามพวกเราว่า “พวกเธอออกมาทำอะไรขณะที่ฝนกำลังตกอย่างนี้ ผมยิ้มแล้วหยิบหนังสือชื่อ “เคล็ดลับแห่งความสุข” ออกมาจากกระเป๋า

ขณะหญิงเจ้าของบ้านถามถึงราคาหนังสือ พลันสามีของหญิงเจ้าของบ้านก็เปิดประตูเข้ามา ผมหันไปทางเขา และทักทายว่า “สวัสดีครับ วันนี้คุณสบายดีไหมครับ” ผมชื่อแซลเนลเล “คุณชื่ออะไรครับ”

“ชื่อยอห์น” เขาตอบ

“เป็นไปไม่ได้ครับ” ผมพูดต่อ

“ทำไมเรอบอกว่าเป็นไปไม่ได้ล่ะ” หญิงเจ้าของบ้านถาม

“นั่นเป็นชื่อ คุณพ่อของผมครับ” ผมตอบ หญิงเจ้าของบ้านเข้าสวมกอดผม และถามผมว่า “เธอมาจากเมืองไหน” ผมตอบไปว่า “ผมเกิดและเติบโตขึ้นที่เกาะ “เซนต์ลูเชีย” น้ำตาของเธอไหลออกมา เธอพูดว่า “เรากำลังจะพักร้อนในคราวต่อไปบนเกาะเซนต์ลูเชีย”

เธอถามผมเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวบนเกาะ ค่าอาหาร และที่พักเพื่อจะเปรียบเทียบกับกระเป๋าเงินของเธอ

แล้วเธอพูดขึ้นว่า “ปกติเราจะไม่พูดคุยกับคนขายสินค้าที่ประตูบ้าน แต่สำหรับเธอทั้งสองจะต้องเป็นทูตสวรรค์ของฉันก็ได้” “เธอเรียกสุนัขของฉันว่า “ปุกปุย” อีกอย่างเธอเป็นคนมาจากเกาะที่ฉันวางแผนจะไปพักร้อนในคราวต่อไป และชื่อคุณพ่อของเธอเป็นชื่อเดียวกับสามีของฉัน และเธอเองก็มีรอยยิ้มที่สดชื่นมาก เธอแน่ใจหรือว่าเธอไม่ใช่ทูตสวรรค์จริงๆ”

ผมเปิดยิ้มกว้าง และกล่าวย้าว่า “ผมแน่ใจผมเป็นเพียงชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อแซลเนลเลเท่านั้น”

หญิงเจ้าของบ้านซื้อหนังสือทั้งสองเล่ม และขอให้ผมเซ็นชื่อลงบนหนังสือทั้งสองเล่ม พร้อมทั้งลงวันที่กำกับไว้ด้วย หนึ่งผมได้เพิ่มชื่อพระคัมภีร์ซึ่งเป็นพระสัญญาไว้ข้างๆ ชื่อของผมด้วย หญิงเจ้าของบ้านกอดหนังสือทั้งสองไว้แนบอกของเธอแน่น

ขณะที่เราเดินออกมาจากบ้านหลังนั้น เพื่อนชาวโรมาเนียของผมรู้สึกทึ่ง และพูดกับผมว่า “แซลเนลเล คุณทำได้อย่างไรนี้ เธอกำลังจะปฏิเสธเรา แต่คุณกลับขายหนังสือได้ถึงสองเล่ม”

ผมเอาเงินค่าหนังสือทั้งหมดให้กับเขา และพูดว่า “พระเจ้าเป็นผู้ทำ ไม่ใช่ผม”

ขณะที่เรากำลังเดินไปบนถนน หญิงเจ้าของบ้านที่เพิ่งซื้อหนังสือจากเรา ตะโกนไล่หลังเรามาว่า “ฉันยังคิดว่าเธอเป็นทูตสวรรค์ องค์หนึ่ง ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับหนังสือที่ดีเยี่ยม ฉันจะแบ่งปันกับลูกสาวของฉัน”

ผมรู้สึกมีความสุขมาก ที่ผมได้หยุดและสนทนากับเจ้าของบ้าน โดยการทรงนำของพระเจ้า ถือว่าวันนั้นผมได้บรรลุเป้าหมายแล้ว ที่ผมได้เข้าไปในบ้านหลังนั้น

ปัจจุบันแซลเนลเลอายุ 22 ปี เรียนสำเร็จเอกบัณฑูย์ในมหาวิทยาลัยของเซาเทริน คาริบเบียนแอ็ดเวนตีสซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองตรินิแดด และโทบาโก ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปสร้างอาคารโบสถ์หลังแรกของมหาวิทยาลัย...ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้าในตรินิแดด ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน รวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย

ข้อมูลด่วน

- ต้นพริก 3 ใน 5 สายพันธุ์ที่ให้รสเผ็ดที่สุดในโลกมาจาก ตรินิแดด มีชื่อว่า “ตรินิแดดมอร์รูกา” แผลงปองเอาร์ทลาห์ แผลงปองตรินิแดด ปะการังรูปร่างสมองขนาดใหญ่ที่สุดในโลกพบได้ที่สเปย์ไซต์-โตเบโก ปะการังดังกล่าวมีขนาดกว้าง 10 ฟุต และยาว 16 ฟุต
- ในปี ค.ศ. 2006 ตรินิแดดและโตเบโก เป็นประเทศที่มีขนาดเล็กที่สุดที่มีคุณสมบัติครบถ้วนสำหรับฟุตบอลโลก
- นายแพทย์ของตรินิแดดชื่อ โยเซฟ เลนน็อค พาวัน ได้ค้นพบการแพร่เชื้อของ “โรคกลัวน้ำ” จากค้างคาวดูดเลือดไปสู่คนได้ ในปี ค.ศ. 1933 ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาวัคซีนเพื่อต่อต้านเชื้อไวรัสชนิดนี้
- ตรินิแดด และโตเบโก เป็นประเทศเดียวที่เมืองหลวงของประเทศถูกตั้งชื่อตามชื่อของอีกประเทศหนึ่ง
- จังหวัดนตรีที่ชื่อ “คาลิบโซ” ซึ่งมีจังหวัดของกลองเป็นเอกลักษณ์ และการเดินจังหวัด “ลิมโป” ทั้งสองนี้มีต้นกำเนิดมาจาก ตรินิแดด และโตเบโก

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 17 มีนาคม 2018 การตัดเย็บเพื่อพระเยซู

โดย มาวิส เบอเร็ล สเปนเซอร์ วัย 66 ปี...ประเทศจาเมกา

มาวิส เบอเร็ล สเปนเซอร์ไม่แน่ใจว่าจะทำการใดกับสามีที่ทำธุรกิจเป็นช่างตัดสูทเมื่อเขาตายลงเมื่อ 10 ปีที่แล้ว

สามีของเธอไม่เพียงเป็นช่างตัดสูทฝีมือเยี่ยม แต่ยังขยายร้านสูทออกไปถึง 3 แห่งในจาเมกา รวมทั้งมีร้านใหญ่ใน “เอาร์ทเลท” อีกแห่งซึ่งมีพนักงานถึง 25 คน ซึ่ง “เอาร์ทเลท” แห่งนี้ตั้งอยู่ในศูนย์ธุรกิจของเมืองหลวงคือเมืองคิงส์ตัน

มาวิสมองเห็นว่าเธออยู่บนเส้นทางแยก แต่ในที่สุดเธอตัดสินใจจะบริหารธุรกิจด้วยตัวเอง

10 ปี ผ่านไป มาวิสพบว่าเธออยู่บนทางแยกอีกครั้งหนึ่ง เธอต้องการรับบัณฑิตมาสู่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส และวันเสาร์เป็นวันที่เธอดำเนินธุรกิจได้ดีมาก เธออธิษฐานอย่างร้อนรนว่าควรจะทำอย่างไร

มาวิสเป็นคริสเตียนไปโบสถ์วันอาทิตย์มาแต่เด็ก เธอไปโบสถ์บ้าง แต่บางครั้งก็หายไปจากโบสถ์นานๆ มาวิสเรียนรู้เกี่ยวกับวันสะบาโตจากเพื่อนแอ๊ดเวนตีสหลายคน แต่มาวิสเองไม่เคยทราบเกี่ยวกับวันสะบาโตที่ พระเจ้าทรงบัญชาไว้ว่า “จงระลึกถึงวันสะบาโต และถือรักษาไว้ให้บริสุทธิ์” ว่าเป็นการทรงตรัสกับคริสเตียนทุกคนแม้ในเวลาปัจจุบันด้วย

สิ่งต่างๆ เริ่มเปลี่ยนแปลง เมื่อเพื่อนแอ๊ดเวนตีสคนหนึ่งเชิญให้ไปศึกษาพระคัมภีร์สัปดาห์ละครั้ง มีเพื่อนนักธุรกิจแอ๊ดเวนตีสคนหนึ่ง ได้อธิษฐานกับสามีของมาวิสตั้งแต่สมัยที่เขามีชีวิตอยู่ และในตอนนั้นมาวิสและสามีปฏิบัติที่จะไปนมัสการในวันสะบาโตแม้เพื่อนคนนั้นจะเชิญชวนอย่างจริงจัง เพราะทั้งสองมีงานยุ่งมากในวันเสาร์ แต่ตอนนี้หลังจาก 10 ปีผ่านไป เพื่อนคนนั้นซึ่งบอกกับมาวิสว่าได้อธิษฐานเผื่อเธอเสมอ ได้ชวนมาวิสไปศึกษาพระคัมภีร์กับกลุ่มเล็ก และคอยโทรชวนอยู่ไม่หยุดหย่อน

ในที่สุดมาวิสไปศึกษาพระคัมภีร์กับกลุ่มเล็ก และพบว่าเธอรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์น้อยจริงๆ

เธอก้าวเป็นพยานในโอกาสต่อมาว่า “ทุกสิ่งเริ่มเปิดออกกับฉันผ่านพระคัมภีร์ ฉันไม่ทราบในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ฉันไม่เคยทราบเลยว่ามีสิ่งต่างๆ เหล่านี้อยู่ในพระคัมภีร์”

เพิ่มเติมจากความจริงเรื่องวันสะบาโต เธอไม่เคยตระหนักว่า พระเยซูจะทรงเสด็จกลับมาในครั้งที่สองในอีกไม่นาน เพื่อจะรับผู้ชอบธรรมกลับบ้านแห่งสวรรค์ เธอรู้สึกอัศจรรย์ใจ ที่พระคัมภีร์ได้กล่าวพรรณนาเกี่ยวกับโลกใหม่ไว้ด้วย

มาวิสกล่าวเป็นพยานว่า “ยิ่งได้ศึกษาพระคัมภีร์ไปมากเท่าไร ฉันยิ่งต้องการจะรับฟังมากขึ้น”

อย่างไรในเวลาดังกล่าว มาวิสยังคงบริหารจัดการธุรกิจร้านสุทของเธอนิววันสะบาโต และแล้วคืนหนึ่งขณะที่มาวิส ขับรถกลับบ้านหลังการศึกษาพระคัมภีร์ เธอได้ยินเสียงเรียกชื่อเธอแล้วบอกว่า “เธอสามารถบริหารจัดการได้ แต่เธอไม่สามารถปิดบังความจริงในใจเธอได้”

มาวิสเริ่มอธิษฐานอย่างเอาจริงเอาจังเกี่ยวกับวันสะบาโต

“ฉันยังไม่ได้ตอบรับอย่างเต็มตัวในสิ่งที่ฉันได้เรียนรู้”...และเธอกล่าวกับตัวเองต่อไปว่า “ฉันเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของทรงตรัสกับฉัน ฉันกำลังวิ่งหนีไปจากพระองค์ ฉันไม่อาจซ่อนตัวได้ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น”

ในเดือนธันวาคม ปี 2016 มาวิสทำการตัดสินใจ เธอเขียนประกาศเหนือประตูร้านทั้งสามแห่งของเธอ มีข้อความว่า “มีผลตั้งแต่วันที่ 7 มกราคม เป็นต้นไป ร้านตัดผ้า และขายเสื้อผ้า “สเปนเซอร์” จะปิดในวันเสาร์” และร้านจะเปิดดำเนินการตามปกติในวันอาทิตย์

ลูกค้าหลายคนพากันบ่นอย่างมีอารมณ์โกรธ เกี่ยวกับการที่ร้านปิดทำธุรกิจในวันเสาร์

คนหนึ่งพูดออกมาว่า “คุณทำเช่นนี้ได้อย่างไรกัน”

“วันเสาร์เป็นวันที่ทำธุรกิจบังเกิดผลมากที่สุด เหตุใดจึงมาปิดเสียได้” อีกคนหนึ่งพูดเสริม

เมื่อมีคนถามเช่นนี้กับมาวิส เธอมักจะตอบว่า “พระบิดาของฉันในสวรรค์บอกฉันว่า มีฝูงสัตว์ 1,000 ตัวบ่นยอแดเขาเป็นของพระองค์ จึงไม่น่าแปลกใจที่พระองค์จะประทานให้ฉันสัก 10 ตัว”

แม้ว่าร้านทั้ง 3 ของมาวิสจะปิดในวันเสาร์ ร้านทั้ง 3 กลับเริ่มรุ่งเรืองขึ้น เหล่าลูกค้ายกย่องเธอที่จะเปิดร้านในวันอาทิตย์แทน เพราะมีห้างหลายห้างเปิดอยู่ในตึกเดียวกัน ทำให้ลูกค้าหาที่จอดรถได้ยากมากในวันเสาร์ แต่ห้างอื่นๆ จะปิดในวันอาทิตย์ ดังนั้นเมื่อลูกค้าร้านของมาวิสมาซื้อเสื้อผ้าในวันอาทิตย์จึงหาที่จอดรถได้ง่าย

มาวิสกล่าวเป็นพยานว่า “ยอดขายสินค้าของฉันเพิ่มขึ้น” คนจำนวนไม่น้อยเคยมาที่ร้านในวันระหว่างสัปดาห์หรือในวันเสาร์ต่างบอกว่า พวกเขาสะดวกสบายกว่าที่จะมาเข้าร้านในวันอาทิตย์ พวกเขาไม่ต้องเครียดกับการหาที่จอดรถ”

“สิ่งสำคัญยิ่งกว่าเงินทอง” มาวิสกล่าวคือ “ฉันมีญาติพี่น้องฝ่ายวิญญาณจิตใหม่ในโบสถ์ ซึ่งเท่ากับฉันได้มีครอบครัวใหม่ในพระเจ้า แม้เวลาจะผ่านไป มาวิสจำได้ดีว่าเธอได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นเมื่อเธอมานมัสการที่โบสถ์ครั้งแรก และครั้งต่อๆ มาจนปัจจุบัน”

มาวิสกล่าวอย่างประทับใจว่า “มันเหมือนกับการเปิดประตูบานใหญ่ ทุกคนเร่งรีบมาต้อนรับฉัน ฉันแทบไม่เชื่อว่าเป็นพี่น้องในพระคริสต์ช่างน่ารัก และมีใจกรุณาอย่างยิ่ง ฉันไม่เคยมีความตื่นเต้นดีใจมากเท่านี้มาก่อนในชีวิตของฉัน”

ปัจจุบันมาวิส อายุ 66 ปี เธออธิษฐานกับผู้ร่วมงาน ก่อนเปิดร้านทุกเช้า เธอทูลขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ลูกค้า และประทานผลกำไรแก่ผู้ร่วมงาน และประทานให้พวกเขารักซึ่งกันและกัน เธอกล่าวว่าในอดีตคนงาน หรือลูกจ้างมักโต้เถียง หรือทะเลาะกันบ่อย แต่เดี๋ยวนี้มีบรรยากาศสงบ และให้ความร่วมมือเป็นหนึ่งในงานธุรกิจของเธอ

มาวิสได้เชิญลูกจ้างเข้าร่วมการศึกษาพระคัมภีร์กลุ่มเล็ก และในจำนวนนั้นมีหนึ่งคนกำลังเตรียมตัวรับบัพติศมา

เมื่อมีผู้ถามมาวิสว่า เธอมีคำแนะนำอะไรเกี่ยวกับการที่ชาวแอดเวนตีสนคนหนึ่งจะดำเนินธุรกิจ โดยเฉพาะในเรื่องการถือรักษาวันสะบาโต เธอตอบว่า “คุณไม่มีอะไรจะสูญเสีย แต่คุณจะได้รับมากขึ้นเมื่อคุณถวายทั้งหมดแด่พระเจ้า”

ข้อพระคัมภีร์ที่มาวิสชื่นชอบคือ ฟิลิปปี 4:13 ซึ่งมีข้อความว่า “ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า”

มาวิสิให้คำแนะนำกับทุกคนว่า “จงให้สายตาของพี่น้องฟังมองไปที่พระเยซูคริสต์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็น
หน้าแห่งชีวิต” พระเยซูเองทรงตรัสว่า “ถ้าปราศจากพระองค์ ท่านจะทำได้ไม่ได้เลย...แต่เมื่อมีพระองค์สถิตอยู่ด้วย พี่
น้องจะทำได้ทุกสิ่ง”

ข้อมูลด่วน

- ในปี ค.ศ. 1988 จาเมกา เป็นประเทศแรกในประเทศเขตร้อนที่ส่งทีมแคร์เลื่อนหิมะไปเข้าแข่งขันกีฬา
โอลิมปิกฤดูหนาว
- จาเมกา มีพันธุ์กล้วยไม้จากต่างประเทศมากกว่า 200 สายพันธุ์ และมีกล้วยไม้ประจำถิ่นอีก 73 สายพันธุ์
- ทำเทียบเรือ ดิงส์ตัน เป็นทำเทียบเรือตามรูปแบบธรรมชาติ ใหญ่เป็นอันดับ 7 ของโลก
- จาเมกาเป็นบ้านของชายที่วิ่งเร็วที่สุดในโลก (เมื่อหลายปีก่อน) เขาชื่อ “ยูเซียน โบลท์”

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 24 มีนาคม 2018

ได้รับเป็นบุตรของพระเจ้า

เล่าโดย แร็กแลน ไวเต วัย 50...ประเทศจาเมกา

(ขอให้ชายคนหนึ่งเป็นผู้เล่าข่าว โดยเล่าเป็นบุคคลที่หนึ่ง “ผม”)

ผมเติบโตขึ้นมาในบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า เมื่ออายุได้ 6 ขวบถูกรับเป็นบุตรบุญธรรมโดยครอบครัวคริสเตียน
ถือรักษาวันอาทิตย์ คุณพ่อคุณแม่บุญธรรมของผมเสียชีวิตในอุบัติเหตุเมื่อผมอายุได้ 17 ปี หลังจากนั้น
ผมลำบากมากแทบไม่มีอาหารรับประทาน ผมต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอด ผมเริ่มมองหาพ่อแม่ที่ให้กำเนิดผมในฝ่ายเนื้อ
หนัง

ผมกลับเข้าไปอยู่บ้านเด็กอีกครั้งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งบอกกับผมว่า เธอรู้จักกับคุณแม่ผู้ให้กำเนิดผม แต่
เธอไม่ทราบว่าคุณแม่อาศัยอยู่ที่ไหน ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ผู้หญิงที่รู้จักแม่ของผมพยายามสอบถามหาแม่ของผม
แต่ไม่มีใครให้ความกระจ่างได้

ต่อมาผมเดินทางไปที่หน่วยประชาสัมพันธ์ของรัฐ เพื่อถามว่าคุณแม่ของผมว่ามีชื่อได้รับการสงเคราะห์
จากหน่วยงานของรัฐบาลบ้างหรือไม่ ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่สตรีคนหนึ่งมีชื่อคุณแม่ของผม และบอกกับผมว่าคุณแม่
ของผมเคยได้รับการสงเคราะห์จากหน่วยงานของรัฐเมื่อหลายปีก่อน และยังบอกผมด้วย ผมมีพี่ชายคนหนึ่งขณะนี้
กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมปลาย เธอไม่บอกชื่อโรงเรียนแห่งนั้น และไม่บอกว่าพี่ชายของผมชื่ออะไร เพราะขัดกับ
นโยบายของรัฐ แต่เธอสัญญาว่าจะติดต่อพี่ชายของผมให้ เพื่อเขาจะมาพบผมถ้าเขาต้องการ

วันหนึ่งขณะที่ผมกำลังเฝ้าดูการเตะฟุตบอลของนักเรียนมัธยม ครูโรงเรียนมัธยมคนหนึ่งเดินมาแตะที่ไหล่
ของผม “เธอชื่อแร็กแลน ใช่ไหม เราเป็นพี่ชายของเธอ...และนี่เป็นพี่ชายของเธออีกคนหนึ่ง”

ผมรู้สึกดีใจ และรู้สึกตื่นเต้นมาก ที่ได้พบพี่ร่วมสายโลหิตในเวลาเดียวกันถึง 2 คน

พี่ชายของผมที่เป็นครูชื่อ “คาร์ล” เขาอายุมากกว่าผม 7 ปี และเขาต้องการให้ผมไปอาศัยอยู่ด้วยที่บ้าน
ดังนั้นผมจึงกลับไปที่บ้านพักเด็กซึ่งเป็นบ้านสงเคราะห์ของรัฐ เก็บข้าวของแล้วไปพักอาศัยอยู่กับพี่ชายทั้งสอง ผม
ได้พบคุณแม่ของผมซึ่งพักอยู่กับพี่ชายด้วย นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้พบเธอ เธอได้รับผลกระทบทางด้านจิตใจมามาก
และดูเหมือนเธอจะจดจำผมไม่ได้ แต่ผมมีความยินดีที่สุดในที่สุดที่ได้พบเธอ

พี่ชายของผมเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติส และเขาเชิญผมไปที่โบสถ์กับเขาในวันสะบาโต สมาชิกโบสถ์ช่วยเหลือผมหลายอย่าง ผมไม่สามารถอ่าน และเขียนได้ดี สมาชิกได้ช่วยสอนหนังสือผม โดยให้ผมอ่านคู่มือการศึกษา วันสะบาโต พวกเขาช่วยให้ผมได้เข้าชั้นภาคฤดูร้อนในมหาวิทยาลัยแอ็ดเวนติส จนผมสามารถสอนพระคัมภีร์ให้ผู้สนใจได้

เมื่อผมอายุ 22 ปี ผมตกหลุมรักกับผู้หญิงคนหนึ่ง และต่อมาเราได้แต่งงานกัน ผมทำงานในปั๊มน้ำมันในแหล่งท่องเที่ยว คือ “อ่าวมอนเทโก” ในช่วงเวลาดังกล่าวผมทำงานเป็นผู้นำเยาวชนในโบสถ์ด้วย ผู้ปกครองคนหนึ่งขอให้เปิดสาขาโรงเรียนวันสะบาโตขึ้นในพื้นที่หมู่บ้านที่อยู่ห่างออกไป ขณะเดียวกันเราออกเยี่ยมเยียน และให้การหนุนใจที่ดีตสมาชิกโบสถ์ด้วย ขอขอบคุณพระเจ้าที่ทรงช่วยให้เรานำสมาชิกเก่าจำนวน 50 คนกลับมาโบสถ์ได้อีกครั้งหนึ่ง

ชีวิตส่วนตัวของผมล้มเหลวตอนผมอายุ 36 ปี ผมและภรรยาหย่าขาดจากกัน ต่อมาผมได้เจอกับผู้ปกครองโบสถ์คนหนึ่ง และผมเดินออกจากโบสถ์ไป ในเวลาดังกล่าวผมยังถือรักษาวันสะบาโต แต่ไม่มีสภากาชาดที่บ้าน

3 ปีต่อมา ผมย้ายที่อยู่จากด้านหนึ่งของเกาะไปยังเมืองหลวงของประเทศ คือกรุงคิงส์ตัน ณ ที่อยู่แห่งใหม่ผมร่วมทุนกับเพื่อนสนิท ส่วนภรรยาของผมไปอาศัยกับญาติสนิทของเธอในอีกเมืองหนึ่ง ขณะที่ผมพยายามทำให้ธุรกิจเติบโต แต่ธุรกิจกลับล้มเหลว หลังจากที่ผมและหุ้นส่วนได้เจียดเหตุผลกัน ผมหางานทำได้ แต่กระนั้นผมก็ต้องขายบ้านของผมไป ความหวังทำให้ผมไม่ยอมกลับไปหาภรรยา และขอความช่วยเหลือจากญาติคนอื่น ๆ ผมกลายเป็นคนไร้บ้าน ผมต้องนอนบนป้ายรถเมล์ ใต้สะพานหรือชอกตึกผมตกต่ำอยู่อย่างนั้นประมาณ 3 เดือน

วันหนึ่งผมนั่งในสวนสาธารณะพูดคุยกับคนไร้บ้านอีกคนหนึ่งเกี่ยวกับว่า ผมจะอาบน้ำได้ที่ไหน เพื่อจะได้เปลี่ยนเสื้อผ้าตัวใหม่ และจะหาอาหารได้จากที่ไหน เขาบอกผมว่า “ไปยังบ้านพักสมาริตันใจดี สิ” เจ้าหน้าที่ที่นั่นจะเลี้ยงอาหารคุณ

ผมตอบว่าดีจริงๆ ผมจะไปที่นั่นเดี๋ยวนี้เลย

เมื่อไปถึง “บ้านพักสมาริตันใจดี” เจ้าหน้าที่ ที่บ้านพักแห่งนี้แสดงความกรุณาต่อผม พวกเขาให้อาหารผมรับประทาน และให้เสื้อผ้าผมเปลี่ยน ในไม่ช้าผมได้เรียนรู้ว่า “บ้านพักสมาริตันใจดี” เป็นของคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติส และสมาชิกจิตอาสาเป็นเจ้าหน้าที่ดำเนินการ

ผมได้มาเยี่ยม บ้านพักสมาริตันเป็นประจำ และผมมีความรู้สึกที่ผมควรจะทำอะไรสักอย่างเป็นการตอบแทน ดังนั้นผมเริ่มตัดหญ้า และทำสะอาดสนาม และในช่วงต่อมาผมเริ่มไปนมัสการที่โบสถ์อีกครั้งหนึ่ง และไม่นานผมได้รับบัพติศมาใหม่

ปัจจุบันผมอายุ 50 ปี และเป็นผู้จัดการดูแล “บ้านพักสมาริตันใจดี” ผมมีห้องทำงานเล็กๆ และมีที่พักอาศัย และผมได้คืนดีกับภรรยาคนที่สองของผม

ผมเคยใช้ชีวิตลำบากบนท้องถนน เป็นการดีที่ผมได้ถูกรับเป็นบุตรบุญธรรม เป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้า ส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปปรับปรุงซ่อมแซมบ้านพักสมาริตันใจดี ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองคิงส์ตัน ประเทศจาเมกา เพื่อขยายเตียงให้รองรับคนลำบากได้มากขึ้น และศูนย์แห่งนี้ให้บริการรักษาพยาบาลฟรี รวมทั้งดูแลเรื่องฟันให้กับผู้พักอาศัยด้วย

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือโครงการของ “บ้านพักสมาริตันใจดี” ให้สามารถเข้าถึงคนไร้บ้าน ในประเทศจาเมกา และให้การช่วยเหลือคนอย่าง แรงบันดาลใจพบชีวิตใหม่

ข้อมูลตัวน

- ประมาณหนึ่งในสี่ของรายได้ประเทศจาเมกา ต้องพึ่งอยู่กับการท่องเที่ยว ในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวเข้าเที่ยววันนับล้านคน
- จาเมกาเป็นเกาะใหญ่ที่สุดในทะเลแคริบเบียน ที่พูดภาษาอังกฤษ แม้ว่าประชากรบางส่วนของจาเมกาพูดภาษา “แพทโตอิส” ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานในการพูดภาษา “ครีโอล”
- จาเมกาได้บรรลุเสรีภาพจากอาณัติอังกฤษในปี 1962 แต่ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของ “คอมมอนเวลธ์” ดังนั้นพระราชินี ควีนเอลิซาเบธ ที่ 2 ยังเป็นพระราชินี และประมุขของประเทศ
- ประชากรทั้งหมดของจาเมกา เป็นคริสเตียนโปรเตสแตนท์ ชื่อ “คริสตจักรของพระเจ้า” และเซเวนต์เดย์ เป็นคริสตจักรใหญ่เป็นอันดับ 2 ในจาเมกา ในทุก 9 คนของชาวจาเมกา เป็นแอดเวนตีส 1 คน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 30 ธันวาคม 2017

รายการโรงเรียนวันสะบาโตที่สิบสาม

เพลงโดยผู้มานมัสการ	“รุ่งแห่งความรัก”	เลขที่ 95
กล่าวต้อนรับ		ประธาน ร.ร.วันสะบาโต
อธิษฐาน	
เงินถวาย	
เพลงปิด	“ข้าฯชอบกล่าวเรื่องอันประเสริฐ”	เลขที่ 241
ผู้อธิษฐานปิด	

ผู้ร่วมในรายการ: ทำการสัมภาษณ์ผู้ชายและผู้หญิง ผู้ทำหน้าที่เป็นตัวแทน ในรูปแบบการสัมภาษณ์ถาม-ตอบ
ข้อสังเกต : ไม่ต้องท่องบท (ข่าวมิชชัน) แต่อ่านให้เข้าใจหลายเที่ยว ถ้าจะให้ดีให้ทำการฝึกซ้อมก่อนสัก 1-2 รอบ
ผู้ทำการสัมภาษณ์ และผู้ถูกสัมภาษณ์ควรรู้สึกผ่อนคลาย

จัดฉากเป็นร้านอาหาร

ผู้สัมภาษณ์ : ในไตรมาสนี้เราจะพบผู้คนจากประเทศ ปวยร์โตรีโก เม็กซิโก จาเมกา ตรินิแดด โทเบโก และเบลีซ ประเทศทั้งหมดนี้อยู่เขตดูแลของสำนักงานภาคอเมริกากลาง

จูเนียร์ และสเตฟานีเป็นเจ้าของร้านอาหาร และดำเนินการด้วยตัวเองในเมืองคิงส์ตันในเมืองหลวงของจาเมกา พวกเขาพบกับปัญหาหนักเมื่อพวกเขาเริ่มรับพัสดุมา พวกเขาต้องเปลี่ยนรูปแบบการทำธุรกิจ พวกเขาหยุดการปรุงอาหารด้วย กุ้ง ปู หรือหอย เนื้อหมู ต่อไปนี้เป็นบทสัมภาษณ์กิจกรรมของพวกเขา ก่อนอื่นให้เราเริ่มต้นจากพื้นฐานชีวิตของพวกเขา พวกเขามีอายุกี่ปี

จูเนียร์: ผมอายุ 28 ปี

สเตฟานี: ฉันอายุ 27 ปี

ผู้สัมภาษณ์: พวกคุณพบกันได้อย่างไร

จูเนียร์: เราทั้งสองทำงานที่ศูนย์ขายเนื้อ และบริษัทขายสุราในจามาเมกา ผมเป็นเชฟคนหนึ่ง เป็นคนปรุงอาหารที่ใช้กึ่งตัวใหญ่ และหอยต่างๆ รวมทั้งอาหารทะเลอื่นๆ

สเตฟานี: ฉันทำงานเป็นผู้ช่วยผู้จัดการในหมวดเหล้าองุ่น และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อื่นๆ ตัวฉันเองโดยส่วนตัวแล้วชอบดื่มเหล้าองุ่นมาก

ผู้สัมภาษณ์: มารู้อีกกับพระเจ้าอย่างไร

จูเนียร์: 3 ปีที่แล้ว เพื่อนที่เป็นชาวแอดเวนติสเชิญผมไปศึกษาพระคัมภีร์กับกลุ่มเล็กในบ้านของเขา ผมพบว่าการศึกษาพระคัมภีร์น่าสนใจ และผมเชิญสเตฟานีให้ไปศึกษาพระคัมภีร์ร่วมกับผม แต่เธอไม่สนใจ

สเตฟานี: ฉันมีอะไรทำยุ่งๆ อยู่ และไม่อยากจะเสียเวลา แต่เมื่อฉันเริ่มไปศึกษาพระคัมภีร์กับจูเนียร์ในอีกหนึ่งปีต่อมา ฉันรู้สึกประหลาดใจมากในสิ่งที่เราอ่าน ฉันถามว่า “สิ่งนี้มีอยู่ในพระคัมภีร์หรือ” ฉันเห็นว่า พระคัมภีร์กล่าวถึงวันสะบาโตบ่อยๆ และต่อมาฉันตระหนักว่าวันเสาร์เป็นวันสำหรับนมัสการพระเจ้า

วันหนึ่งฉันรู้สึกว้าวุ่นกับพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสกับฉัน “นี่เป็นเวลาของเจ้า” ฉันจึงได้ตัดสินใจอุทิศถวายชีวิตของฉันแด่พระเจ้า แม้ว่าขณะนั้นฉันยังรับประทานเนื้อหมู รับประทานกึ่ง และยังดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นการยากสำหรับฉันที่จะปลดเปลื้องสิ่งเหล่านั้นให้หลุดออกไปจากชีวิตของฉัน ฉันคิดว่าฉันจะต้องถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยทำในสิ่งที่ถูกต้อง ฉันคิดว่าเหล้าองุ่นไม่สำคัญมากไปกว่าความรอด

จูเนียร์: สเตฟานี และผมต้องการให้แน่ใจว่า เรามีความสัมพันธ์ถูกต้องกับพระเจ้า เราได้แต่งงานกันในเดือนกันยายน 2015 และได้รับบัพติศมาพร้อมกันในวันที่ 1 เดือนต่อมา

ผู้สัมภาษณ์: มีอะไรเกิดขึ้นกับร้านอาหารของคุณ หรือธุรกิจของคุณ

สเตฟานี: ใครๆ ก็บอกเราว่าร้านอาหารของเราไม่สามารถอยู่รอดได้ เพราะการจัดงานเลี้ยงต่างๆ มักจะทำกันในคืนวันศุกร์ หรือคืนวันเสาร์ ลูกค้านักจะพาหนักมักจะสั่งอาหารทะเลจานใหญ่ และสั่งเหล้าราคาแพงด้วย ที่จริงเรามีรายได้ลดลง หลังจากที่เรารับบัพติศมา

จูเนียร์: นับตั้งแต่วันที่เรารับบัพติศมา ลูกค้านักบอกเราว่าเราต้องการอาหารทะเลสำหรับงานฉลองสมรสในราคา 1 ล้านจามาเมกา ดอลลาร์ (หรือ 7,700 เหรียญอเมริกัน หรือ 289,500 บาท) เขาเอ่ยชื่ออาหารทะเล เขาบอกว่าจะจัดงานเลี้ยงในวันที่ 2 มกราคม และเมื่อผมมองไปดูปฏิทิน ตรงกับวันเสาร์ เราจึงจำเป็นต้องปฏิเสธเขาไปอย่างสุภาพ

การติดต่อกับลูกค้านักประจำที่เราสูญเสียไปรายหนึ่งคือ เธอเป็นนักธุรกิจผู้มั่งคั่ง เธอจะสั่งอาหารพิเศษราคาแพงสำหรับครอบครัว 4 คน สัปดาห์ละหลายมื้อ แต่หลังจากเรารับบัพติศมา เรามองเธอว่าเราไม่อาจรับใช้เธอด้วยอาหารที่เธอชื่นชอบจำพวกเนื้อหมู และกึ่งตัวโตๆ ได้อีกต่อไป

ครั้งสุดท้ายที่เราไปทำอาหารที่บ้านของลูกค้านักนี้ เธอเตรียมแฮมเน็อนกยูงให้เรานำมาปรุง เธอพูดว่า “นี่ไม่ใช่แฮมที่ทำจากเนื้อหมูนะ แต่เป็นแฮมเน็อนกยูง ให้คุณเพียงหั่นมันเป็นชิ้นๆ ให้ฉันก็พอ”

ผมคิดได้ว่า “นี่เป็นการทดลอง” ผมปล่อยให้แฮมเน็อนกยูงไว้บนเคาเตอร์ และเปิดพระคัมภีร์เกี่ยวกับการสัมผัสกับซากของสัตว์ไม่สะอาดที่ตายแล้ว แต่ลูกค้านักนี้ไม่ยอมรับฟัง เมื่อเธอกลับเข้ามาที่ห้องครัวอีก เธอตัดผมออกจากการเป็นคนทำอาหารให้เธอ ด้วยการพูดว่า “การเลือกของคุณคุกคามรูปแบบการดำเนินชีวิตของฉัน”

สเตฟาเนีย : พระเจ้าทรงเปิดทางออกให้กับร้านอาหารของฉันในลักษณะซ้ำชั้น 18 เดือนต่อมา หญิงร่ำรวยคนนี้ได้โทรเรียกให้เราไปพบ เธอบอกให้เราทำอาหารจัดงานเลี้ยงในบ่ายวันศุกร์ เราจะไม่ถูกขอให้ปรุงอาหารต้องห้ามสำหรับเรา วันสะบาโตเริ่มเมื่อดวงอาทิตย์ตกดินในวันศุกร์ เมื่อถึงเวลานั้นแม้งานยังไม่จบ ให้เรากลับไปก่อนได้”

สิ่งที่ทำให้เราประหลาดใจคือ สตรีผู้ร่ำรวยคนนี้บอกเราว่า เธอเริ่มไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ เรากำลังอธิษฐานเพื่อว่าเธอจะรับความจริงในเรื่องวันสะบาโตในโอกาสต่อไป

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายทรัพย์เพื่อช่วยพันธกิจของพระเจ้าในประเทศจาเมกา ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระคริสตเจ้า....อาเมน